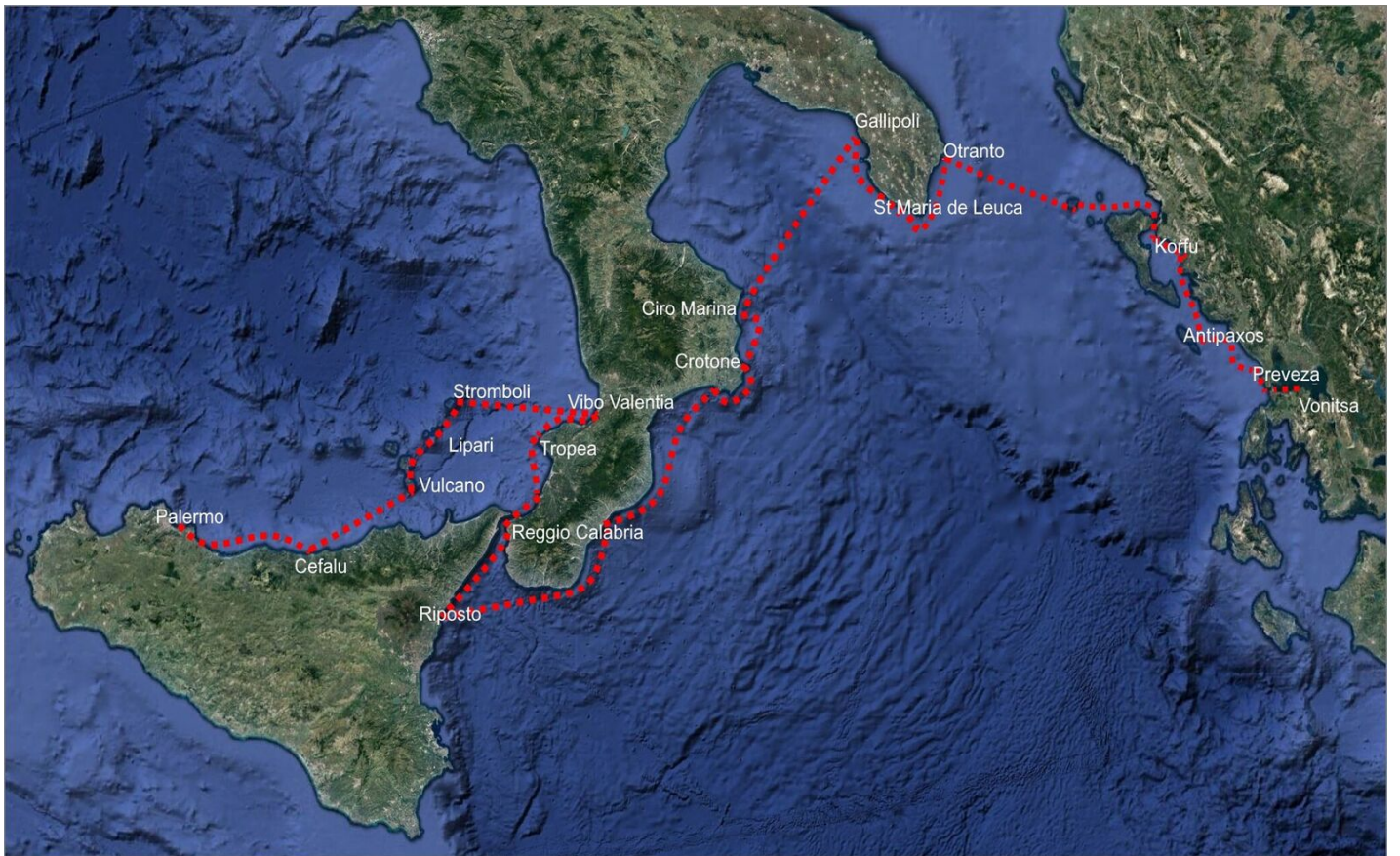

Rie's dagbog 2017

Fra Preveza til de Æoliske
Øer og Palermo

Ries dagbog 2017

Fra Preveza til Vibo Valentia

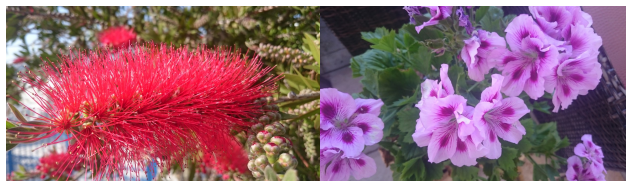
Mandag den 3. april

I morgen skal vi i vandet! Vi er klar, men det er da også lidt af et mirakel. Starten på sæsonen har været meget forskellig fra tidligere år, for da vi startede hjemmefra i onsdags var Sten lige ved at være over en forkølelse, der ville noget. Så han var ik' for kvik. Da der er langt fra Athen til Prevesa og bussen tager syv timer, havde vi besluttet os til at stoppe to dage i Messolonghi for at hilse på gamle venner i marinaen oppe hos Maro på Ola Xyma. På marina-kontoret havde de hjulpet os med en shuttle-taxi, så vi blev kørt direkte til Hotel Liberty i Messolonghi. Det ligger med udsigt til byporten og heltenes park, og vi havde nogle dejlige dage der, alt imens Stens forkølelse toppede og min spirede! Der var ingen gode nyheder fra marinaen, alt arbejde er gået i stå der, og Mimis på Caféen, Jo i kontroltårnet, Maria i havnekontoret prøver bravt at være forhåbningsfulde. Maro på Ola Xyma er vred over at kommunen ikke kan banke de stridende parter på plads og Dimitris hos Waypoint er også skeptisk afventende, - sørgelig situation for byen.

Da vi skulle videre til Prevesa hjalp Maria fra havnekontoret os endnu en gang med at finde en transportmulighed. Hun fandt en taxa, der ville køre os til fra Messolonghi direkte til Cleopatra ved Prevesa for 115€, mange penge, men den hoppede vi på, da livet blev gjort så meget lettere. Vi var her fremme i Prevesa ved halv tolv-tiden fredag. Fik båret bagagen om bord, lagt lidt på plads og gik ned på den lille café og fik frokost. Undervejs kom vi til at tænke at Jens Erik og Vitter fra 'Bare Lykke', måtte være undervejs. Vi textede dem, og de ringede umiddelbart tilbage for at sige, at de var her og ligger på nabo-værftet. Da vi havde vasket dækket og fender-listen, gik vi over og hilste på dem, og aftalte at spise med dem samme aften. Dem har vi så spist med hver aften, og skal også i aften, det er hyggeligt. De skal også i vandet i morgen og sejler også over til den lille marina på by-siden for at gøre resten klar der. Det bliver godt at komme i vandet og komme derover, for

der venter Bent og Karin i 'Firkløver'.

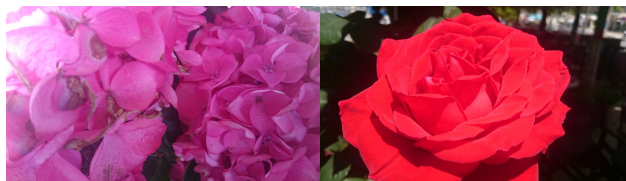
At vi er klar til i morgen er, som nævnt, lidt af et mirakel. Min forkølelse udviklede sig eksplosivt. Så jeg var ikke til noget efter at have vasket teak-listen. Sten der stadig hoster bravt har vasket fribord, vokset fribord og smurt bund på to dage, for de lovede regn i dag, så det skulle gå stærkt. Han har knoklet og har været meget øm i sin lille pigekrop.

Forår i Grækenland

Torsdag den 6. april

Vi kom i vandet i tirsdags klokken ti helt efter planen, det var ok vejr, ikke rigtig varmt; tror faktisk det er første gang nogen sinde, at jeg har haft lange underhylere på i Grækenland. Det var nu fint at komme i vandet. Vi sejlede straks de 0,9 sømil over til den lille marina i Prevesa, hvor vi blev modtaget af Bent og Karin som straks bød på kaffe, hyggeligt. Senere på eftermiddagen kom Jens Erik og Vitter også, og vi var alle seks oppe op ”Den Tossede Reje og spise til aften, efter vi havde fået en aperitif på Bare Lykke. I går fik vi sat sejl på, så nu ligner det et rigtigt skib. Vi fik også handlet, så nu behøver vi ikke at spise ude hele tiden. Da vi var på vej ud for at handle, var Johanne og Asbjørn på vej over for at hilse på os. De havde set os på AIS'en. Hyggeligt gensyn. Vi fulgtes ud og spiste frokost på en lille pita-bar, som vi fik anbefalet sidste år af havnefogeden Makis.

Forår i Grækenland

Snakken på broen har gået meget på, om vi skulle have det nye DEPKA, eller vi kunne køre på det gamle..... Efter meget snak frem og tilbage – frem og tilbage blev vi enige med os selv, om at få os sådan et, vi skal jo være her et par uger. Det blev så Sten og Jens Eriks projekt

for i dag. Så nu er dét på plads. Johanne og Asbjørn havde inviteret os på frokost på Snowbird som ligger ved bykajen. Vi fik noget der på norsk hedder Smørbrødkake og Smörgåstorta på svensk. Det var utrolig flot og smagte dejligt, det var hyggeligt at snakke med dem igen. Efter frokosten gik vi tilbage til Troldand og tog os en lur og fik læst lidt i vores bøger. Den gode vinforretning oppe i byen kaldte, så vi var oppe og ose lidt, vi kom også til at købe lidt dvs. 2 x 1½ liter af den lokale hhv rosé og rød... og så lige 2 flasker af den virkeligt gode Pinot Noir fra Peloponnes som vi prøvede sidste år.

Fredag den 8. april

Vi fik damer til morgenkaffe i går! Pam som vi kender fra Messolonghi og Andrea som vi mødte her i Prevesa Marina i efteråret, havde meldt deres ankomst. Så mens deres respektive ordnede det nye DEPKA bevis som sejlere i Grækenland skal have fra i år. Andrea havde vi kort nået at se i Cleopatra aftenen inden vi blev sat i vandet. Da hun havde fortalt Pam, at vi var hér, var det at de meddelte deres ankomst til kaffe; det blev så i går. Det var hyggeligt at se dem igen, og vi nåede også at hilse på Roger; han havde ikke fået sin DEPKA, da han manglede et originaldokument. Nå,- det tog han oppefra og ned, de er ikke kommet i vandet endnu, så han når det nok.

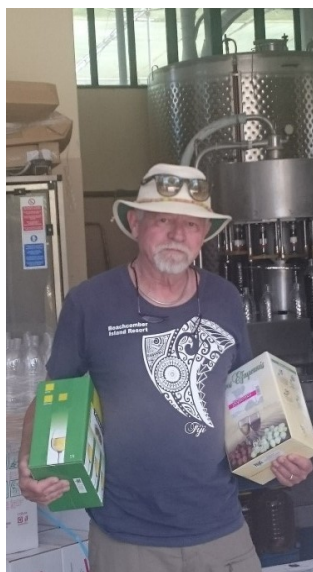
Vitter og Jens Erik havde planlagt at sejle i dag, så vi måtte op på Den Tossede Reje og spise i går aftes. Hyggeligt.

Da jeg var oppe på det nærmeste apotek for at se på den økologiske, parabenefri og homøopatisk make-up serie Korres sludrede jeg selvfølgelig med den søde ekspeditrice På et tidspunkt spurgte mig, hvor jeg var fra, og da jeg havde røbet for hende at jeg var dansk, slog hun straks over i dansk. Hendes mor er dansk og bor på Samos, hvor Maria er vokset op. Hendes mor er på besøg her i påsken og vi inviterede dem til at komme forbi her lørdag morgen. Birgit, Maria og hendes datter kom, mens Vitter og Jens Erik var her for at sige farvel. Deres afgang blev så udsat en "kop-kaffes-tid". Meget dejlige piger, som kender landet og forstår at sætte forholdene i et perspektiv vi kan forstå.

Da vi var på vej hjem fra frokost oppe i byen, så vi at Snowbird of Norway var kommet tilbage

fra Lefkas, hvor de havde hentet deres nye hynder til cockpittet (det heder det vel på en katamaran, selv om det mest ligner en veranda). Det var rigtig flot lavet og så rigtig pænt ud. Da vi gik derfra kom endnu en nordmand ind, så nu ligger der en koloni på tre norske både ved bykajen.

Vi troede vi skulle være her alene (altså eneste dansker) efter at Bent og Karin sejlede i går, og Vitter og Jens Erik sejlede her til frokost, men nej da vi kom tilbage lå der en dansker Joachim og Birgitte i s/y Freja fra Horsens. Vi lærte dem at kende i Cleopatra, og dem vil vi nok lære bedre at kende de næste par dage.

På vej hjem fra vingården

Tirsdag den 11. april

Selv om vi de sidste dage synes, at vi har arbejdet hårdt, så har der også været plads til en del selskabelighed. Vi har været på Den Tossede Reje igen, for nu skulle Johanne og Asbjørn videre til Korfu. Vi har drukket eftermiddagskaffe med Joachim og Birgitte, hver dag ved fem-tiden efter en godt brugt arbejdsdag, og her til formiddag stod Find og Dianna på kajsiden til formiddagskaffe. Joh .. vi har noget at se til. Ind imellem alle disse sociale "forpligtigelser", har jeg fået poleret overbygningen to gange! Sten var i masten tre gange i går, dels for at se beslag og splitter efter, men også for at montere et nyt beslag. Det elektrisk spil er den næstbedste investering på båden (den bedste er rullegenuaen,... den tredjebedste er ankeret, som selv falder ud af beslaget- ikke skal ledes ud af

spillet elektrisk). Der er også blevet handlet og vi er begyndt at lave mad om bord, så livet er ved at være ved at komme ind i den vandte gænge.

Den sociale kalender ser ud som følger: Onsdag: spise frokost med Dianna og Find. Torsdag: Michael s/y Synapsen ankommer fra Cleopatra. Lørdag: Michaels kone Marie ankommer fra Athen.

Onsdag den 12. april

Fredelig formiddag, hvor Sten skifter velcro'en på gummibåden. Vores nye betræk til gummibåden, skal indvendig sættes fast på en velcro-stribe, og det var oprindeligt noget selvklæbende velcro, som ikke selv-klæbede ret godt. Det er så ved at blive skiftet ud. Han startede projektet i går og satser på at det bliver gjort færdigt inden Find og Dianna samler os op. Deres båd Fai Da Te ligger stadig på land på Cleopatra, og mens den gør det, har de lejet et værelse på en lille taverna i nærheden. Det er der vi skal til frokost- og vi bliver hentet og bragt.

Find hentede os klokken et, og vi kørte via Lefkas til deres dejlige lille sted syd derfor. Undervejs passerede vi en lille bodega og vi gik lige ind og købte det allermost nødvendige. Vi fik en dejlig frokost med stegte rejer og salat, og sad i vandkanten og spiste. Vældig hyggeligt. På vej tilbage kørte vi forbi Cleopatra og fik set på Fai-dat-e's anker. Find og Dianna vil have det af, for der skal et nyt på, men det var ikke noget, der liiige kunne klares på stedet, så der skal professionel hjælp til. Michael (s/y Synapsen) var kommet hened til Cleopatra i går og skal i vandet i morgen! Han havde travlt,- meget travlt, så da vi kiggede forbi, gjorde vores besøg kort og glædede os over at han kommer over til bykajen i Prevesa i morgen.

Lørdag den 14. april

... og Michael ankom ved tolvtiden i torsdags, lige efter planen. Jeg polerede cockpit og var ved godt mod. Det er trods alt Skærtorsdag, så vi holdt en fredelig dag. Om aftenen lavede vi spagetti til Michael. Langfredag polerede jeg cockpitet færdigt. Find og Dianna kom og sammen med Michael spiste vi på Den Tossed Reje. Michael var godt og grundig træt og Find havde fået sit ankerspil af Fai-da-te. Da vi havde

spist stødte vi på en påskeprosession, på vej ned til et lille torv ved havnen. Jeg tror at der fra alle kirkerne i byen var en prosession hertil. Det havde været lidt svært at få klare planer for højtiden, men der er ingen tvivl om, at der er gang i kirken og der er masser af folk i byen. Ved midnat blev der også fyret fyrværkeri af. Michael havde lejet en bil her for at hente Marie i Athen. Sejt! En ti timers køretur, havde han foran sig da han tog af sted i morges. Michael var tilbage med Marie, ved elleve-tiden. Vi fik hende budt velkommen med flaske rødvin og hørte, hvordan det var i Helsingborg, med regn og sne og to graders varme.

På borgvandring i Vonitza med Karin (og Bent)

Tirsdag den 18. april

Fik sluppet fortøjninger i Prevesa ved ti-tiden, og så er vores forårstogt i gang! Desværre var der ikke meget vind; det var det sædvanlige med ingen vind fra forskellige retninger. Vi er kommet lidt før af sted end de forrige år, men Prevesa er ikke Messolonghi, og Bent og Karin ligger for anker i Gulf of Amvrakia, ved Vonitsa, lige øst for N. Koukouvitza. Der sejlede vi hen og vi var knapt kommet ind i bugten før Sten så en skildpadde og snart så vi delfiner! Åhh man bliver så glad i låget af at se dem. Der var 19 sømil derind, og vi var fremme ved halv et-tiden. Dejlig ankerplads, meget velbeskyttet. Vi roede i land for at se på Vonitsa og om det var værd at flytte derind, hvis det kedelige vejr, som de har lovet skulle komme.

De sidste dage har vi ikke lavet så meget, da vi har været klar og synes lige vi ville gøre de sidste indkøb her inden vi tog af sted ind i Gulf of Amvrakia. Derimod blev der knoklet på Synapsen, selv om det er påske. Vi følte os for-

anlediget til at give frokost og aftensmaden er aftalt for længe siden, da vi fandt ud af hvornår Marie kom. I går holdt vi påske og der skete ikke ret meget i byen, men heldigvis åbnede restauranterne i går, så vi kunne komme op på Den Tossede Reje og spise farvel-middag med Michael og Marie. De sejler videre mod Athen.

Onsdag den 19 april

Kajen inde i Vonitsa så helt fin ud, og da det så ud til at vejrmedlingen ville komme til at passe, flyttede vi den ene sømil fra ankerbugten over til Vonitsa, hvor vi ankom klokken halv ti. Vi ligger ved en velbeskyttet bykaj kampestens-dækmole lige under et gammelt veneziansk fort. Vi gik straks en dejlig tur op til fortet, hvor der var en dejlig udsigt over Gulf of Amvrakia. Det er stadig lidt koldt her i Grækenland, det er noget med lange bukser og trøje. Vinden kom hen på eftermiddagen. Desværre stod vinden på, men vi havde fender bræt på for at beskytte mod sandstensmolen, så det var ok. Om aftenen var vi med Bent og Karin oppe og spise på en af tavernerne langs bykajen. Hyggeligt.

Torsdag den 20. april

Og ganske rigtigt: vinden svingede rundt og gik i vest, så nu blev vi skubbet fra kajen. Det var lidt bedre, men der var en del gyng-gang. Vi fik gået en runde oppe i byen, som er velforsynet og vi fandt et sted, hvor vi kunne få byttet en græsk (Petrogas) beholder til en Campinggasbeholder. Rygterne siger, at de i Italien ikke bytter disse græske beholdere, så vi arbejder nu på at få dem skiftet ud, inden vi forlader Grækenland. Det har været en blæsende og kold dag. Vi venter her inde i bugten på at sommeren kommer, og nyder at her ikke er overfyldt.

Fredag den 21. april

Dejlig, fredelig morgen og solen skinnede fra en skyfri himmel. Vi havde i går haft nogle problemer med at downloade nogle elektroniske bøger jeg købte. Det lykkedes at få dem løst her til morgen. Bent og Karin flyttede over i bugten igen, for at ligge for anker, hvis vinden går i øst igen. Vi skal shoppe lidt, - der ligger nogle dejlige slagtere her i byen, og der skal vi lige op og lægge nogen penge.

Lørdag den 22. april

I går fik vi købt lidt ind og fik bestilt en campinggas, som vi hentede senere på dagen. I dag fik købt nogle lækre svinekoteletter. På vej tilbage til båden gik vi forbi en køkkenhave, hvor ejeren var i gang med at vande. Inden vi fik set os om havde vi fået to salathoveder og et bundt forårsløg. Ejeren havde kørt taxa hele sit liv her i området, og nu havde sønnen taget over. Nu fik vi så også deres to visitkort. Der var blevet advaret om vind i nat, men det var så lidt at jeg ikke nåede at opfatte det.

Bunkrede to salathoveder og et bundt forårsløg

Søndag den 23. april

Det var en kold nat, så det var dejligt at varmen lige kunne køre en times tid, mens vi stod op. Vi havde overvejet at sejle i dag, men droppede det, og som dagen ud viklede sig, viste det sig at være en god plan. Det er nemlig St. Georges dag i dag; hestenes skytehelgen og det fejres man her i Vonitsa!

Sct. Georges dag: hestenes skytehelgen, han fejres her i Vonitsa!

I løbet af formiddagen kom Vonitsa til at ligne en western by: heste kom i flokke ind i byen og

blev tøjret til lygtepæle, rækværk og bænke, mens rytterne fik en lille én på barerne som blev propfulde. I dagen anledning, skulle hestene velsignes ved kirkerne og rytterne skulle have en ouzo. Der blev også serveret ouzo ved flere familiers huse og når ouzoen var hældt ned blev glasset kylet i jorden.

Hest og rytter med familien

Sammen med Eric og Karen (hollandske sejlere vi har mødt) fulgte en gruppe heste og ryttere, da de forlod kafeerne ved havnekajen. De red forbi en kirke, rytterne fik en ouzo og smadrede glasene i brostenene og fortsatte hen til et hus, hvor hest og rytter skulle fotograferes i døråbningen. Altså; op ad trapperne, ind i huset og vende og så ud i døråbningen og fotograferes sammen med hele familien. Mere ouzo og flere smadrede glas. Så blev vi inviteret op til familien og fik serveret ouzo på terrassen og set hvordan huset var blevet møbleret om, så hestene kunne komme ind og vende, inden de skulle fotograferes i døråbningen. Der skulle være fest fest bagefter, og vi blev inviteret med, men først gik vi ned og låste båden. Da vi kom tilbage var festen allerede startet lige i udkanten af byen, men vi fandt den, for der blev spillet høj græsk musik. Vi blev bænket ved et langt bord. Sten kom til at sidde ved siden af et af familiemedlemmerne, der havde arbejdet i Tyskland i fyrré år, så her var så her var basisfor noget spørgsmål og svar. Rytterne kom efter de havde været rundt til de andre udskænkingssteder, og så begyndte dansen. Nogle af rytterne forsøgte at danse på hesteryg, med de endte med at danse på vejen. Der blev smadret porcelæn. Sten prøvede at finde ud af, hvorfor der blev

smadret glas og porcelæn, men fik at vide det gjorde man bare! .. og her i Vonitsa blev der smadret meget porcelæn. Hestene blev parkeret langs husmurene og dansen fortsatte. Og for at det ikke skulle være løgn så blev der også danset på bordene, men det var nu to børn og deres onkel, vildere blev det ikke mens vi var der!

... og så var der fest!

En rigtig festlig eftermiddag!

Mandag den 24. april

Fra Vonitsa til Koronisia er der fem sømil. Der var ikke meget vind, da vi tog fra Vonitsa, og der der var var i nord, altså stik imod. Da vi var kommet ud midt i bugten forsvandt vinden mere og mere. Der står i pilot'en at man ikke skal forsøge at gå ind til Koronisia, hvis man stikker mere end 1,5 meter, men med kølen oppe, skulle vi kunne klare det. På Google Earth havde vi også set, at der var lagt noget der lignede en flydebro ud midt i havnen, og at den ene beskyttelsesmole var forlænget. Langsomt og forsigtigt sejlede vi ind med sænkekølen helt oppe. På intet tidspunkt loddede vi mindre end to meter. Vi kom endda til at ligge langskibs, lige ud for en el- og vandstander! Da vi senere lagde en ledning ud, fandt vi ud af at der ikke var strøm i skabet, men en eller anden blev sendt i byen, så nu må vi se om der skal støvsuges her. Koronisia er ikke rigtig "åbnet" endnu. Den nærmeste taverna fandt vi ud af var åben, for en herre kom ud og bød os velkommen, og snakkede tysk, - han havde boet i Tyskland i fyrré år, så nu har vi osse en ven her. På vores tur rundt i byen hilste mange på os, og en dame der gik og samlede vilde asparges

under oliventræerne fortalte os.... på græsk at hun egentlig boede i Tessaloniki, men var født her. Meget venlige mennesker, og jeg tror vi er de eneste turister lige nu.

Middagen spiste vi oppe hos vores nye ven her til aften og han gav en ouzo til aperitif og vi fik en fantastisk fiskeanretning. Selv om vi gav en ouzo til værten og hans venner, synes vi at det var lige lovlig dyrt, det var rent faktisk nok noget af det dyreste mad vi har fået her i Grækenland.

Den gamle byzantinske kirke og et kapel

Tirsdag den 25. april

Vi havde egentlig aftalt med vores nye ven, at vi ville spise hos ham i dag, meeen synes ikke lige, vi havde lyst mere. Sten ville så lige op og sige det til ham her til morgen. Da Sten kom meddelte værten Michael, at han havde noget han skulle tale med Sten om. Han havde ikke sovet om natten, for det var gået op for ham, at han havde bedt om for mange penge... alt endte således i fryd og gammen, men vi laver selv mad i dag.

Da vi kom op i cockpittet i morges, så vi at Firkløver ligger for anker lige nord for havnen, hyggeligt. Vi gik en tur ud i naturreservatet for at kigge nærmere på pelikanerne. Fascinerende at være udenfor lands lov og ret - udenfor sæsonen. På vej tilbage mødte vi Bent, som var på land for at fotografere kirken, en meget gammel byzantinsk én. Fik os en kop kaffe inden han sejlede ud til Firkløver.

Byens kirke er, som nævnt, en gammel byzantinsk kirke, der lige er blevet restaureret. Den vil vi gerne se, og på cafeen sagde de, at præsten ofte kommer for at drikke kaffe ved seks-tiden om aftenen. Vi fik vores eftermiddagskaffe på cafeen på det tidspunkt, men præsten dukkede ikke op, - nu må vi så se om han kommer i morgen. Værten Michael var stadig brødebetyngt over hans fejltagelse i går aftes. Da Sten nævnte at han var vild med ”gavros marinados”, så gik der kun et nanosekund, så

stod der to ouzo og et fad med de små lækre marinerede sild på bordet. Da jeg luftede min uvidenhed om kvaliteten af områdets appelsiner, så kom der straks en pose med appelsiner til vores bord!

Onsdag den 26. april

Det var ikke lykkedes os at møde præsten, så kirken kunne vi ikke forvente at se, indtil... Theodora fra Michaels café kom løbende ned til os, og sagde at nu var præsten der med en gruppe, så nu var kirken åben! Den var ret flot restaureret med en masse flotte kalkmalerier. Dejligt at vi fik den set. Vi spiste gyros hos Michael til aften.

Torsdag den 27. april

Afgang Korovisia klokken kvart i ti. Der var ikke meget vind, men vi havde god tid, så vi fik prøvet CodeZero'en og den fungerede fint. Vi kunne se Firkløver ude i horisonten, men de skulle til Aktion og kommer først til Prevesa i morgen. Ankomst Prevesa Marina klokken tolv. Finn og Diana i Fai-da-te lå der, og det var hyggeligt at møde dem igen.

Vi gik straks op og spiste de gode pita-gyros hos manden på hjørnet over for den lyserøde yogurtis-forretning.

Søndag den 30. april

Bent og Karin kom efter planen i fredags. Dagene er gået stille og roligt, vi har en enkelt gang været på Den Tossede Reje og spise. Bruno i Carrus er kommet til Cleopatra for at sætte båden i stand inden Jan kommer om en uges tid. Vi tog shutlen (en lille motorbåd) over til Kleopatra og fik en kop kaffe sammen og fik fulgt op på livets gang i Sydengland. De har planer om at sejle syd om Peloponnes, den tur vi tog sidste år.

Da vi skulle supplere kontantbeholdningen op her i pengeautomaten ved havnepromenaden, gik jeg som sædvanlig frisk og fro ind for at hæve. Den opførte sig meget mærkeligt: den ville ikke tage kortet, da jeg trykkede på en tast begyndte den at starte Windows op.. hmm; jeg kiggede ud, der stod en servicevogn af en slags og han gestikulerede noget som jeg tydede, at jeg skulle vente. Så gik jeg hen til automaten og trykkede på skærmen, så en hånd, troede det var

mit spejlbillede, - indtil den vinkede til mig.... så tabte jeg pusten! Tænk der sidder en mand inden i automaten og sorterer penge....

Mandag den 1. maj

Kom af sted fra Prevesa kvart i syv. Jens og Vitter i Bare Lykke havde skrevet til os, at der står dønning i indsejlingen til floden Akheron om eftermiddagen når søbrisen sætter ind. Vi ville derfor gerne være fremme inden dette skete. Indsejlingen til floden er meget smal. Vi sugede kenderne ind og sejlede ind. Der var ikke mindre end 2,8 meter vand på vejen op til den interimistiske bro, der er lavet til lystsejlere. Var fremme ved halv tolvtiden og jeg tror ikke der kommer andre både. Akheron aka Styx er ifølge overleveringen den flod, som man i det antikke Grækenland troede ledte til dødsriget og hvor færgemanden Caron sejlede en over. Her er nu ikke særlig dystert, med en dejligt sted, med en masse taverner, som dog ikke alle er åbnet endnu. Der var dog en del familier på skovtur her for at fejre den 1. maj.

Indsejlingen til Acheron

Tirsdag den 2. maj

Vi ville forsøge os at sejle op ad floden i gummibåden. Det gik også fint det første lange stykke, men så begyndte det at blive lidt for tæt med væltede træstammer og grene i floden og strømmen løb stærkt, så vi vendte om. Så gik det stærkt det første stykke på vejen tilbage inden floden blev lidt bredere igen. Vi så ikke mange dyr, men det var en hyggelig tur.

Torsdag den 4. maj

Det blev til et par stille dage her ved flodbredden. Der er en fiskerestaurant, hvor vi fik de dejligste fisk og en restaurant drevet af en

græker der havde levet tredve år i Flensborg og som følte, at vi var i familie, fordi han havde boet så tæt på grænsen til Danmark. Mens han boede der havde de taget til Danmark hver søndag og fået en hotdog og en soft-ice... toppen af dansk cuisine!

Broen vi ligger ved er bygget af en tysker (Uwe) og vi har flere gange fået at vide at det er en privat bro..... her midt i et Natura2000 område? Nå, det diskuterer vi ikke, men hører på de historier Uwe fortæller os. Han har boet mange år i Grækenland, har været gift med en græker, så han har hørt og lært noget.

Stille dage ved Uwes bro i Acheron

Cleopatra i Prevesa skulle være finansieret af nogle bulgarere, der har tjent deres penge på cigaretsmugling... og pengene ryger ud af landet lige så hurtigt som de tjenes ind..... mnnn man bliver snart ikke overrasket mere i dette land. Vi kom fra Akheron ved ti-tiden og satte kursen mod Gaios på Paxos. Vi har været her før og det er en dejlig beskyttet bykaj. Vi var fremme klokken kvart i et og havde taget turen for motor, da vinden var meget svag og skiftende.

Kø hos fiskehandleren

Søndag den 7. maj

Også her i Gaios havde vi to fredelige dage. Vi

fik læst og jeg fik strikket lidt og var endda ude og cykle en tur. Udnyttede også chancen for at handle nogle pølser hos den lokale slagter. Vi cyklede sydpå til bugten ved Mongonisi, hvor vi havde ligget for anker for to år siden, da vi var på vej til Kroatien. Der var dejligt og fredeligt; ikke en eneste båd for anker.

Sidst på aftenen i fredags kom en kæmpe motorbåd ind, amerikansk flaget, indregistreret på Cayman Islands. Den ville ind på en meget smal plads mellem os og vores nabo. OK, der var plads til en båd, men ikke liiige en 60 fods med tre meter højt fribord! Nå, de fik sejlet den forsigtigt ind, -meget forsigtigt og det var da fint nok, men der var ikke en eneste ombord der snakkede engelsk. Vi ville gerne fortælle dem, at der var masser af plads langs kajen, hvor de kunne ligge. Lidt tung og træt i mælet spurgte Sten om de snakkede nogle sprog, ja det gjorde de: russisk. Det var da også ok, de opførte sig pænt, smilede venligt. Men hvor mange der var ombord fandt vi aldrig ud af, der dukkede hele tiden nogle op vi ikke havde set før. Fordommene blev dog lige vendt i luften igen, da skipperen forsøgte at betale havnepenge med en 1000 € seddel! Dem ser man ikke mange af. Da vi havde en "lang" tur foran os tog vi af sted klokken ti: vi skulle til Lakka, der ligger i en bugt på nordsiden af Paxos: fire sømil. Gik for genuaen alene og var fremme ved 12-tiden. Der lå fire både da vi kom frem, men inden solen gik ned var vi 12-13 stykker. Meget fredeligt sted, bortset lige fra den taverna der spillede græsk musik for at give lidt stemning til stedet.

Ankerpladsen ved Lakka

Tirsdag den 9. maj

Lakka er en meget dejlig ankerplads. Der er også pladser ved bykajen, og der var bestemt ikke tæt belagt, men sæsonen er jo heller ikke rigtig startet endnu. I går mandag blæste det lidt op hen under aftenen, og selv om vinden var fra NW krøb dønningen rundt om hjørnet så vi fik lidt gyng-gang. Vi holdt nøje øje med vores anker-vagt-app, som viste sig at være så præcis man kunne ønske, men det er afgørende at plote ankerets præcise position rigtigt ind. I løbet af natten, blæste det af, og da de havde lovet tilsvarende vejr i dag (altså mere uro på ankerpladsen), besluttede vi os for at flytte over til Platarias. Der står i pilot'en, at der er strøm og vand på molen, så der blev lagt planer om støvsugning og dæksvask og meget andet. Vi fik lettet anker klokken ti og var fremme i Platarias klokken halv to. Det blev til 16 sømil på loggen. Vi havde lidt vind (SW-W 1-3) til at starte med, så vi fik igen prøvet vores CodeZero, det fungerede fint og gav os lidt mere end en halv knob i den lette luft.

Så kom vi ind i Platarias..... hmmm! Der var ganske vist vand- og el-standere på molen, men de så ikke ud til at være brugt længe, flere var voldsomt brudt op og man kunne se al den komplicerede elektronik med diverse printplader. Men her betalte vi jo så heller ikke havnepenge.....

Oversvømmet kaj, stander med utætheder og et enkelt stik der virker... og det er der flere der har glæde af

Nogle enkelte standere så der ud til at være gang i. Vi spurgte, hvordan man fik gang i dem. Jo, man skulle have nogle poletter, og dem kunne man få i Igoumetitsa, syv sømil længere nordpå! Støvsugning og dæksvask blev aflyst.

Det er et besynderligt sted. Der er en kaj med charterbåde; de ser ikke ud til at være klargjort siden sidste år. Her ligger en masse både, der trænger meget til at blive klargjort. På et par af bådene er der folk om bord, og her bliver der arbejdet sporadisk. De biler der står parkeret heromkring er med nummerplader vi sjældent ser: østrigsk, italiensk og serbisk, slet ingen franskmænd og englændere, og jo ... en enkelt tysker.

Vi kan ikke lade være med at tænke på at også dette minder os om et 3. verdens land (som så meget andet her i Grækenland). Smarte lokale politikere (og forretningsmænd), der i en uheldig alliance med diverse lande, der gerne vil yde (udviklings) bistand (her kaldes det bare regional udvikling), og hvor pengene helst skal komme tilbage til bidragsyderne. Det vil sige, man tænker mere på hvad man kan sælge, end på hvad der egentlig er brug for og man tænker slet ikke på drift og vedligeholdelse af de 'fancy' systemer man sælger.... nu er de jo solgt og betalt. Havde et ikke været bedre at ansætte en mand til at holde opsyn og indkræve et beskedent beløb for adgang til strøm og vand?

Torsdag den 11. maj

Det blev til én overliggerdag i Platarias. Afgang fra Platarias i dag klokken kvart over otte. Til at begynde med havde vi lidt vind, så vi gik foran for tværs der ud ad med kurs mod Korfu by. Desværre forsvandt vinden, så det blev til motorsejlad, igen-igen.

Mandraki Marina, flot placering!

Var fremme i Mandraki Marina lige over tolv-Marinaen ligger lige under en kæmpe flot og dekorativ (vist oprindeligt veneziansk) borg, og man skal igennem en gitterport i borgmuren og tværs over det indre af borgen, for at komme op til byen. Find og Dianna som vi sidst så i Prevesa, har lejet et hus her i Korfu by, og de inviterede straks til middag. Vi startede på Trolldand med et glas, og derefter blev vi ført op til dem. De havde besøg af nogle veninder og havde travlt med at køre på udflugt og spille bridge. Det blev til en meget hyggelig aften.

Fredag den 12. maj

Det regnede ikke meget i går aftes og i nat, men dog alligevel så meget, at vi har haft fornøjelsen af rødt støv på dækket. Heldigvis er der vand i hanerne her, så der er blevet skyllet dæk, men der skal nok lidt sæbevand på senere. Og jeg fik udnyttet, at der var landstrøm og fik støvsuget. Så gik vi på byvandring. Byen virker slet ikke som en græsk by egentlig mere italiensk. Den er meget forskellig fra hvad vi tidligere har været i. Selvfølgelig har englænderne sat deres præg (f.eks er der en cricketbane hvor det ædle(?) spil dyrkes om søndagen); men det gør de tre krydstogtskibe selvfølgelig også. Men her er virkelig meget hyggeligt.

Indgangen til kastelet Mandraki, og dermed indgangen til marinaen

Tirsdag den 16. maj

Der ligger noget uroligt vejr ude i Canale d'Otranto. Og da Otranto (med forventet overnatning undervejs på den diminutive græske ø Othonoi) er målet, venter vi på at det skal løje

af, så vi kan få en behagelig overfart. Det ser ud til, at det er ved at være overstået nu, så vi planlægger at tage herfra i morgen. Det har været nogle dejlige dage her i Korfu by. Byen er ret stor og som nævnt sætter turisterne selvfølgelig sit præg på byen, men man kan sagtens finde stille kroge i byen, og steder hvor vi kan få vores pita-gyros eller vores souvlaki til rimelige priser. Turen op til byen gennem borgen er ret flot og sikrer os den daglige motion. I går tog vi os så sammen og gik ud til Lidl og fik fyldt på lægs-rationerne op.

Og joh, -jeg tror vi er ved at være klar til at forlade Grækenland. Det blev tre dejlige sæsoner, og jeg synes vi har haft det dejligt og har lært mange dejlige mennesker at kende, både sejlere og grækere. Det skal dog ikke være nogen hemmelighed at jeg efterhånden finder det anstrengende at leve med at mange ting ikke fungerer. Det være sig de tekniske installationer eller administrative forhold. Jeg skrev for eksempel forleden dag at der er vand her. Ja, det er der også, men der er så lidt tryk på at det er svært at bruge til at spule med, og skal der spules på to både, så forsvinder trykket totalt. Ja, et lille problem, men prisen er 32 € pr. døgn. Og med hensyn til de administrative forhold, så er det helt almindeligt, at man for serviceydelser, kun betaler moms af en del af beløbet. Det der piner mig mest er jo, at der er to parter i dette: dels grækeren, der vil spare i skat og dels lystsejleren, der også vil spare. Og alle forventer alligevel at tingene fungerer, men hvor er det lige pengene skal komme fra. Det er til at leve med det i perioder, og jeg tror min periode er ved at være brugt op. Egentlig sætter det min egen opfattelse af hvordan et moderne velfærd (og rets-) samfund skal fungere i perspektiv, for selv om noget helt klart bliver dømt ulovligt, så bliver der ikke fulgt op på det. Vi bør faktisk lære af dette, så vi ikke lige så stille demonterer vores egen velfærdsstat i ønsket om at betale mindre skat og begrænse den kontrol fra det offentliges side vi mennesker tilsyneladende behøver, for at vi ikke bare rage til os. Alt andet lige er det vel ikke skatternes størrelse, der er afgørende, men den købekraft (og sammenhængskraft) der er tilbage og her er det jo ikke sådan at vi danskere hidtil har stået specielt dårligt ('Take that' Liberal Alliance).

Onsdag den 17. maj

Turen fra Corfu til Italien (Otranto) er omkring 90 sømil. Det tur havde vi besluttet at dele i to, og på vejen lægge os for anker ved Othoni (en lille bitte ø der faktisk er Grækenlands nord-vestligste punkt) for natten. Det havde i flere dage blæst ret friskt i Canale d'Otranto, og det var så i dag, det var overstået så vi kastede for-tøjningerne i Mandraki klokken halv ni. Der var kun 0-2 m/s, da vi tog af sted, så det gik for maskine og den vind der var lovet, nord-vest 5-7, kom først da vi nærmede os Othonoi ved tretiden. Det er en meget fin ankerplads, og da vi var den eneste, da vi kom, fandt vi let en god plads, og holdebunden var fin. Den udsejlede distance blev 38 sømil. Efter at havde kastet anker nåede vi lige at få taget nogle billeder inden regnen kom. Der kom fire både mere inden vi gik på køjen.

Torsdag den 18. maj

Endnu en dag uden meget vind. Vi littede anker klokken otte og satte kursen mod Otranto. Var fremme klokken tre efter 50 sømil. En tur uden de store begivenheder. Nu skulle vi så prøve vores medlemskab af Lega Navale af. I Corinth i efteråret havde vi mødt nogle tyske sejlere, der foreslog os at melde os ind i Lega Navale. Det koster € 170 om året. Klubben har afdelinger i de fleste havne, og har der et antal gæstepladser, der er til rådighed for medlemmer gratis et begrænset antal dage. Så vidt vi kunne se kunne vi ligge gratis her i Otranto i tre dage og skulle (viste det sig) herefter betale betale € 15/dag. Det ser jo ud til at være en fin løsning for os. Vi kaldte Lega Navale over VHF'en og fik fat i en marinero, som talte italiensk, men han forstod "socios de Lega Navale" og vi blev lagt ind på en plads uden problemer. Vi har også adgang til bad med masser af varmt vand!

Fredag den 18. maj

Da vi kom i går havde vi set at der lå en båd med argentinsk flag ved broen. Selvfølgelig kom vi i snak med en mand ombord, men han var italiener, men jo! hans veninde var da argentiner. Vi så hende ikke, men i dag til formiddag mødte vi dem så oppe i byen, og kom så i snak. Vi fortalte om vores forbindelse til Argentina, og nævnte så også at en af nevøerne er ivrig sejler.

Da hun fik at vide at det er Filipe Caivano, blev hun helt stille, og sagde at nu måtte vi have en øl. Hun har kendt Filipe fra han var meget ny sejler. De har sejlet en distance-two-star kapsejlad sammen, som de vandt over alle de store navne. Hun var dengang omkring de 50 og han en ung teenager. Joehh, hun kendte godt Filipe og hans forældre. Hvor er verden dog lille! Aurora er en dejlig pige som sejler alene (de seneste 10 år fra Buenos Aires langs Syd- & Nordamerikas kyster via Acorerne og nu i Middelhavet). Desværre har hun lige for øjeblikket problemer med sin ryg, så hun har hjælp til at få båden til Athen (den italienske herre på 74), hvor hun så vil ligge stille og se Grækenland med udgangspunkt der. Vi har aftalt at vi skal mødes til vinter i Argentina..... porque no?

Sten og Aurora. Aurora er Filipe Caivanos mentor og har sejlet hertil alene fra Buenos Aires

Lørdag den 19 maj

Levetidsforlængelse af storsejlstoppen: Det sejldug, der beskytter den støbte kerne på vores sejl, er ved at slippe i toppen af sejlet. Vi har nok indimellem forsømt lidt at sætte det forreste løse stykke på vores lazy-pack og det har betydet at solens stråler har mørnet taffetaen. Heldigvis har de lange kevlartråde ikke taget skade og på trods af sin alder og de mange sømil der nu er sejlet med sejlet står det fantastisk, så en redningsaktion var påkrævet. Da vi var i England i november havde Sten købt noget tape som kunne sættes på de steder det er galt. Det fik han så taget sig sammen til i formiddags. For at være sikker på at det bliver siddende, skulle det lige sikres med lidt zig-zag på symaskinen. Da stor-sejlet ikke kan være i salonen, flyttede systuen på på fordækket! Det var lidt af en akrobat-øvelse at nå fodpedalen for at sætte maskinen i

gang. Og det er altså et to personers-job at få det til at køre: sejldug er glat- det glider, sytråden der er solfast er glat, men værst: den trevler op og splittes ad. Men efter to timer på fordækket i arbejdsstillinger arbejdstilsynet ville korse sig over, så var toppen levetidsforlænget. OG vi har lovet hinanden at sætte beskyttelses dækket på plads HVER gang sejlet er nede.

Det har været havnedag her i havnen i dag. Alle de små både har været ude at sejle og masser har stået og ventet på kajen for at få en tur. Så der var rigeligt med tilskuere til at beundre vores projekt.

Systuen er flyttet på fordækket

Søndag den 20. maj

Vejrudsigerne har lovet, at der skulle komme en del vind snart. Umiddelbart så det ud til først at være over os i morgen, men det er her og nu. Egentlig ligger vi ikke rigtig godt, her er en del gyng-gang, for fortøjningerne er lige lovlig korte, men Sten har forsøgt at afhjælpe situationen med gummi-kødbenene. Da Sten her til formiddag ville tørre vand op under maskinen, fandt han ud af at det ikke kun var vand, der var under maskinen, det var faktisk mest diesel! Jagten på på utætheden gik straks i gang og Sten mener den blev fundet ved et filter, der blev skiftet i foråret. Vi krydser fingre for at det var utætheden!

Mandag den 22. maj

Det blev til en dag med sejlad for sejl; faktisk blev det til 16 sømil ud af de 24 vi tilbagelagte. Desværre viste det sig, at de reparationer vi havde lavet i toppen af storsejlet ikke var gode

nok, så må se i øjnene, at vi skal have fat i en professionel sejlmager, her rækker min gamle Singer ikke til. Var ude af havnen kvart i syv og i Santa Maria de Leuca klokken halv et. Santa Maria de Leuca er et feriested for det bedre borgerskab og vi var her for tre år siden da vores babystag sprang på vejen fra Crotone til Grækenland. Der er ikke så meget at se her, og meget dødt lige nu, for sæsonen er langt fra startet endnu, så vi sejler videre i morgen.

Tirsdag den 23. maj

Målet var Gallipoli, og vi var ude af havnen klokken halv otte. Der var ikke meget vind så maskinen knurrede... indtil en lyd (sten har det med lyde) indicerede at der ikke kom kølevand ud! Så stoppede vi maskinen. Der gik ikke lang tid før Sten havde lokaliseret problemet: en sprængt kilerem til saltvandspumpen (og den var ikke bare knækket, resterne lignede en fugle-rede). ØV! Der var ingen vind, så vi lå og drev lidt mens Sten undersøgte, hvorvidt han kunne skifte kileremmen på stedet. Jo, vi har to ekstra kileremme ombord, så langt så godt. Vi var kun kommet tre-fire mil fra Santa Maria de Leuca, så efter et stykke tid satte vi genuaen og sejlede meget langsomt med en lille-bitte smule vind og omkring en knobs medstrøm tilbage mod Santa Maria de Leuca, mens Sten svedte over maskinen. Der var en del 'ups and downs' fordi man for at skifte den sprængte kilerem er nød til først at fjerne den store kilerem (der driver generatoren) og derefter afmontere saltvandspumpen, og der blev bandet en del. På et tidspunkt kom en fiskekutter så tæt på os, at vi kunne praje ham, og da han ville gerne trække os tilbage til Santa maria de Leuca så vi kunne være sikre på at få reparationen gennemført ordentligt valgte vi den løsning (rettidig omhu?). Tilbage allerede klokken ti og marineroen, der hjalp os det sidste stykke ind, ringede med det samme efter en mekaniker. Mens vi ventede arbejdede Sten stadig videre med motoren og da mekanikeren kom, mente Sten faktisk at han havde løst problemet, men han ville meget gerne have det kontrolleret af en professionel! Mekanikeren gik det efter og godkendte Stens arbejde, hvilket han var ret stolt over. Og som en bonus mente mekanikeren ikke at den halv time han havde brugt hos os krævede betalt! Så faldt Sten i

søvn! Og så vil jeg lige gøre opmærksom på, at alt det gummi, der er i sådan en kilerem, bliver spredt ud over maskinen, - i første omgang. Derefter sætter det sig på den der piller ved maskinen så Sten ikke bare træt men også sort da projektet var overstået. Men det var dejlig at det var overstået og at det var gået godt. Ja, så blev det til en dag mere her i Santa Maria de Leuca og jeg lavede mad. Egentlig havde vi bestemt os til bare at spise en pizza, men det blev til henholdsvis en gang rissoto og en gang spagetti, og det fortrød vi ikke.

Brugt kilerem /Ny kilerem

Onsdag den 24. maj

Var fortøjet ved dieselkajen klokken kvart over syv, fik næsten 100 liter diesel på og var ude af havnen klokken halv otte. 0-4 m/s vind fra syd, og det blev så allerede i dag, vi konstaterede at motoren er tilbage i sin gode gamle form. Var fremme i Gallipoli klokken halv et. Fik plads ved Lega Navales bro, men de var ikke meget for at få os ind, men lige så snart vi sagde kodeordet: "Socios de Lega Navale", så fik vi en plads. En fin plads også lige under en oprindelig byzantinsk borg, meget pittoresk! Der var noget snak om, at vi skulle flytte hvis vi skulle være her mere end en dag (det viste sig de var i gang med at udskifte en ponton), men vi får se. Gallipoli er en fin by. Den gamle bydel ligger på en ø, der nu er forbundet til fastlandet med en bro. Den gamle bydel er meget charmerende og er selvfølgelig domineret af turister, men et fint sted. Den nye bydel står stærkt i kontrast til dette, men er egentlig også charmerende, som den er domineret af en boulevard og det byliv der er knyttet hertil. Lige da vi ankom, ville vi finde den sejlmager, vi havde hørt om, som kunne ordne vores storsejl. Vi havde på forhånd fundet ud af at OneSails havde et sejlmageri i Lecce relativt tæt på og telefonisk havde vi endda fået at vide at en medarbejder havde en forretning (og boede) i Gallipoli så vi kunne

aflevere sejlet der. Fandt ham men der var lukket. Ringede til ham og fik en aftale med ham om at hente sejlet i morgen tidlig. Fin aftale hvor vi ville få bragt sejlet tilbage samme aften. Vi spiste en frokost pizza i den gamle by, og fandt et supermarked i den nye by, hvor vi fik købt lidt ind.

Lega Navale er ikke altid fashionabelt, men her er det pitoresk

Torsdag den 25. maj

Da vi sad og ventede på sejmageren, så vi flydebroen, der forbinder vores bro med fastlandet, var væk udskiftningen var påbegyndt! Nå, men sejmageren var kvik nok, han fik fat i en jolle og kom over til vores bro. Så vi fik færget sejlet tilbage til fastlandet i en jolle.

ubs! broen til land er væk!

Marineroerne fortalte os, at der skulle en ny bro og den kom klokken ti. Fint nok... vi havde planlagt at holde kontor i dag, så vi havde det fint med det. Sten skal roses for sin "forsyningskuller". I går havde jeg ikke lyst til at gå byen igennem, for at finde et supermarked, men det var godt at vi gjorde det. For nu kan vi stille og

rolig vente på, at vi får forbindelse til omverdenen.

Det regnede oven i købet, så vi havde slet ikke travlt! Det var rigtig nok at pontonen kom klokken ti, men det var til den anden side af havnen. Så skulle elementerne i vandet, samles, der skulle dæk på og så skulle sejles over til Lega Navale. Alt det var på plads midt på eftermiddagen, så sejmageren havde ikke problemer med at aflevere vores sejl. Det var pænt lavet og vi måtte slippe €180 incl afhentning og aflevering (men så holder det forhåbentlig til vi er hjemme. Så kunne vi også komme op til marineren og spørge til toilet faciliteter.... det findes ikke. Det var lidt sværere at finde ud af affaldsforholdene, men da Sten forsøgte sig med det spanske forstod de spørgsmålet..... det findes heller ikke!?! Oppe i den gamle by gik vi om aftenen på udkig efter en lille restaurant med en Menu Turistico. Vi fandt en til 18 € og det var ok.

Fredag den 26. maj

Sten vågnede før fanden fik sko på og da vi havde spist morgenmad satte vi storsejlet på. Hvor er det en lettelse, at der er sat en forstærkning på. Det ser heller ikke så sjusket ud! Vi gik op i den nye bydel for at finde en frisør til Sten og et nyt gæsteflag, da det italienske vi har er ved at blive lidt for flosset i kanten. Sten (der også var lidt flosset) blev nydelig og vi fik købt lidt lækkert kalvekød så den står på vitello tornato i aften.

Også i dag kommer vinden i klumper, med nogle meget voldsomme stød, men vi ligger fint i læ her bag borgen. Dette vejr vil fortsætte lidt endnu, så vi ser tiden an og venter på en venligsindet vejrudsigt.

I dag har der været heftig aktivitet på den nye bro, og vi fik søreme vand og strøm på broen eftermiddags, så vi fyldte vand på og lagde ledning i land. Det betød at vi fik set noget underlødigt fjernsyn om aftenen. Det er fantastisk med digitalt TV, at man i nyere film selv kan vælge hvilket sprog der skal tales. I Italien vises alle 'udenlandske' film eftersynkroniseret til Italiensk og det er derfor en stor fordel at man kan vælge originalsproget (hvis det altså ikke lige er italiensk eller græsk)

Lørdag den 27. maj

Vejret ser ud til at blæse af i dag og blive ok til at sejle mod Cirro Marina. Et stræk på cirka 60 sømil, så vi skal tidligt op. Jeg udnyttede at der var vand og fik vasket lidt.

Så blev vi forbundet til omverdenen igen

Søndag den 28. maj

Vejrudsigten holdt og den var perfekt! Vi kom ud ad havnen ti minutter i seks. Vinden stod som forudsagt i N-NV 8-10 m/s så det gik derud af med en fart over grunden på op til 7 knob. Agten for tværs, styrbord halse og sol i cockpittet, hvad mere kan man ønske sig. På et tidspunkt tog vi et reb, men farten holdt og det var en helt ukompliceret tur. Vi havde købt nogle pizza-slices i går, så vi havde ”grydeklar” frokost.

Desværre afslørede den friske sejltur at vores sejltreparation er den absolut sidste luft vores veltjente storsejl kan få. Der er for så vidt intet i vejen med reparationen (i toppen af sejlet), men sollyset på det spændte rebede sejl afslørede at delamineringen af den indre støbte kerne i storsejlet (der er et North Marathon 3DL sejl) er sat ind, og flere steder kunne vi se, at de indstøbte kevlartråde ikke længere havde deres korrekte forløb, men hænger som gardiner mellem de to ydre lag taffeta dug. Og hvad skal man så mene om det? Sejlet blev taget i brug i 2007/8 og er altså 10 år gammelt, det har sejlet mere end 13.000 sm og de seneste 7½ år under Middelhavets sol. Til det sidste har sejlets facon været upåklagelig så det er vel egentlig fair nok. Problemet er bare: hvad gør vi nu, for et nyt storsejl skal der til, - og gerne i løbet af sæsonen. Man vil selvfølgelig gerne have det bedste, men prisen spiller trods alt en rolle og vi vil derfor indhente tilbud hos North samt yderligere en sejlmanager, så må vi se hvor meget vi vil (og kan

bløde). Selvfølgelig er det ikke gratis at sejle så meget som vi har gjort.

Sejlede ind i Ciró Marina klokken fire. Her er en afdeling af Lega Navale, men de var ikke lige til at komme i kontakt med, det var i det hele taget ikke muligt at komme i kontakt med nogen. Så vi fattede rundt i havnen, der er en ren fiskerihavn, og kiggede rundt. Nogle fiskere antydede at vi kunne lægge os ind mellem to fiskebåde. Vi gjorde det, men var lidt utrygge ved det. Vi spurgte os frem hos forskellige flinke mennesker og efter nogle telefonopkald, meddelte de at vi lå fint og at vi bare kunne blive liggende. Stedet hedder Ciró Marina, men det er bestemt ikke en marina, men en stor fiskerihavn, faktisk med en del aktivitet. Prøvede at finde et sted, hvor de ville se vores papirer. Men vi fandt det ikke; tror ikke de er vandt til gæstende både.

Mandag den 29. maj

En dejlig rolig nat, hvor vi sov rigtig godt. Så op og se på byen og se om vi kunne finde et vaskeri. Det kunne vi, og for første gang i meget lang tid var det et selvbetjeningsvaskeri. Det var ok, vi fik vasket og fik handlet lidt. På havnen er vand og el-standere, men der er ikke strøm i dem, men vi fik da mulighed for at skylle båden af. Men hvad kan man forlange for ingen havnepenge?

Byen hedder som skrevet Ciró Marina, nok fordi den ligger ved kysten. Her er ikke mange turister. Her er egentligt heller ingenting at komme efter. Jeg tror det er en fiskeri og service/o-plands by, hvor en del lever af den cementfabrik der ligger nord for byen, men jeg ved det ikke. Mødte de to andre turister, der er i byen da vi spiste pizza til middag på et meget hyggeligt og uprætentiøst sted lidt nord for havnen. Så for os er det et fint sted, en rigtig by, der lever uden turist-souvenir-butikker.

Torsdag den 1. juni

Det blev til afgang fra Ciró Marina klokken otte. Vinden stod i N-NØ 3-5 m/s, så først prøvede vi at spile genuaen, det havde vi ikke stor succes med, så vi pillede stagen ned. Efter ganske kort tid tog vi os sammen og satte Code Zeroen og så gik det stille og roligt frem over havet de næste par timer, indtil vi måtte kapitulere og starte motoren. Var fremme i Crotone klokken halv et

og trakterede os selv på en dejlig pasta oppe i Lega Navales klubhus til frokost. Vi ligger selvfølgelig på en plads i Lega Navale, og den første dag, er som sædvanlig gratis, men her skal vi betale serviceafgift her: 10 €. Kort efter vi var ankommet ringede vi til Pino og Helen, de inviterede os med på tur op i bjergene i morgen. Vi var oppe i byen for at finde ud af hvordan vi top- per vores WIND-datakort op. Vi tror vi fandt ud af det, men nu får vi se. Data er ret billige her i Italien, sammenlignet med i Grækenland og vi tror nok vi vil bevare en italiensk dataforbin- delse også efter 15/6, hvor data fra vores '3' abonnement ellers skulle blive aktive igen ('gratis'), men lad os nu se hvordan det virker.

Fredag den 2. juni

Klokken elleve var vi oppe hos Helen og Pino i deres pragtfulde pent-house lejlighed med udsigt over Crotone og havet. Det er altså nogle søde og dejlige mennesker. Var snart på vej nordpå til et sted, hvor der er "agroturismo" i bjergene. Et sted der ligger tæt på et naturreservat, hvor der lige ved en lille flod er stillet grill og borde op, og hvor man kan så købe et arrangement med kød, vin, grillkul osv. osv.

Sila National Park for at se 'I Giganti della Sila'

Det var et dejligt og Pinos og Helens familie havde sammen med med-svigerfamilien og diverse venner slået sig ned her for dagen. Det er nemlig national festdag her den 2. juni: Republikkens Dag. Man fejrer den folkeafstemning i 1946, hvorved man (efter 2. verdenskrig) vedtog at afskaffe monarkiet og indføre republikken. Det var en hyggelig

forsamling, hvor alle generationer havde det godt sammen: spiste, drak og spillede fodbold. Efter et kort ophold kørte vi videre op til Sila National Park for at se 'I Giganti della Sila'. Det er en nationalpark, hvor man søger at passe på nogle 350 år gamle korsikanske fyrretræer og en variant af ahorntræer.

Nogle af fyrretræerne var over 40 meter høje og over to meter i omkreds, nogle virkelige kæmper. En flot og stemningsfuld skov. Vejret var dejlig køligt her 1400 meter over havet, og faktisk kan man stå på ski her om vinteren (angiveligt dyrkes bl.a. langrend?); men vi så da Frokost spiste vi på et hyggeligt spisested lige ved naturparken, og da vi forlod stedet, var Pino og Sten blevet venner med alle gæsterne og tjenerne på stedet, og alle vidste, hvorfra vi kendte hinanden og at vi var kommet sejlene fra Danmark. På vej tilbage til familieskovturen, stoppede vi ved et marked, hvor vi kom til at købe lokale 'gård-fremstillede' pølser, oste og andre lækkerier i rå mængder. Det er altså skønt med sådanne markeder. Tilbage på familieskovturen, hvor vi blev trakteret med dessert i store mængder, fantastisk; havde svært ved at bevæge os derfra, efter dejlig mad og dessert. Pino og Helen kørte os tilbage til marinaen, hvor vi fik lov at invitere på frokost sammen på søndag; men vi spiste ikke meget aftensmad den dag!

Lokale 'gård-fremstillede' pølser, oste og andre lækkerier

Lørdag den 3. juni

En stille dag i Crotone, vejret er dejligt, og vi gik en tur i den gamle del af byen, som slet ikke er præget af turister, ingen souvenirbutikker, som vi har set det andre steder. Fandt et enotek,

hvor vi efter smagsprøver kunne få suppleret vores lager af bordvin.

Søndag den 4. juni

Det var lykkedes os at få lov til at invitere Pino og Helen på frokost. De foreslog at vi kørte til Le Castella, da de kendte et godt sted at spise der. Det passede os fint, for så kunne vi lige få et blik ud over havnen og se indsejlings-forholdene. Ved tolv tiden blev vi samlet op vi satte kursen sydpå. Først stoppede vi ved en dejlig badestrand hvor Pino og Helens datter og barnebarn var ud og nyde søndagsvejret. Derefter kørte vi videre til Le Castella for at spiste på Marios Trattoria, OG fik god mad. Er ved at lære det der med, at vi ikke behøver at tage en hel menu, hver gang man går ind og spiser. Vi fik en lækker primo, pasta og en dejlig is-dessert. Så kom problemet: at få lov til at betale! Joeh.. Pino og Helen var med på den, men ejeren mente ikke at vi skulle betale, han var sikker at Pino ville slå ham ihjel hvis vi gjorde det. Det var først da jeg truede ham og hans familie på livet og Sten nede fra bordet signalerede, at ejeren ikke ville overleve, hvis jeg ikke fik lov at betale, at det lykkedes! Puuhhh ha!

Pino har altid tomme flasker med i bilen, så han kan fylde dem med friskt kildevand når der er en god kilde!

På vejen tilbage meddelte Pino, at han meget gerne ville sejle med til Le Castella i morgen, hvilket selvfølgelig er helt ok. Nu håber vi bare vi får en lille smule vind!

Mandag den 5. juni

Klokken otte stod Pino på broen, med et forventningsfuldt smil om læberne! Klokken kvart over otte sejlede vi ud af havnen. Der var desværre ikke meget vind: 0-2 m/s fra nord-øst,

så maskinen fik lov at arbejde. Pinos begejstring var helt åbenlys; han er sådant et positivt og åbent menneske, at man ikke kan undgå at blive glad sammen med ham. Han måtte også ned og se indretningen og se hvordan det var at ligge og hvile sig. Det varede nu ikke længe, så var han på benene igen. Heldigvis fik vi lidt vind, så vi satte genuaen, og så gik det ellers frem mod Le Castella, hvor vi var klokken kvart i tolv. Med det samme gik vi op og blev registreret i Lega Navale og fandt ud af, at her har vi som LNI medlemmer to dage gratis. Det er jo fint nok og rent faktisk en her og nu besparelse på €60. Så gik vi hen for at få en drink, men det endte med en dejlig gang pasta til mig mens Sten og Pino fik risotto frutta di mare som de var meget tilfredse med. Dejlig mad igen, men pladsen her ved havnefronten lægger lidt til prisen. Derfor aftalte vi, at når Helen og Pino i morgen kommer til frokost, så skulle vi spise hos Mario igen. Det blev så en aftale.

Nu med feriebarnd!

Pino tog af sted efter frokost og efter et havbad hvor jeg fik inspiceret, især vores skrue for bevoksning (ikke slemt), brugte vi resten af dagen, på at se den kæmpe Aragonske borg, der ligger på pynten lige uden for fastlandet. Utrolig imponerende og med fantastiske udsigter. Byen så vi også på, og der er ikke tvivl om, at det er borgen der er turistattraktionen her. Så er der i øvrigt ikke mange turister her, sæsonen er ikke i gang og vi er den eneste gæstende båd i havnen.

Tirsdag den 6. juni

Pino var blevet meget begejstret for vores dæks-

belægning (Gisa tex som Sten lagde på sidste forår), så Sten fandt en prøve og internet-adresser frem så Pino selv kan undersøge det nærmere (han er den glade ejer af en mindre motorbåd). Det var som sædvanligt rigtig hyggeligt at være sammen med Pino og Helen og Mario laver fortryllende mad.

Borgen i Le Castella

I går var nogle tyskere kommet ind i havnen (s/y Lykkevind). Vi har mødt dem tidligere (i Mandraki på Corfu) og de er som os på vej vestover. De spurgte om vi kendte et godt sted og spise, og de blev selvfølgelig sendt op til Da Mario og havde fået en meget fin oplevelse. Efter vi havde sagt farvel til Helen og Pino gik vi tilbage til båden, hvor s/y June med Lotte og Tommy var ankommet. Det er de sejlere vi oprindeligt kom i kontakt med tilbage i 2014, fordi de havde set os på Marine Traffic. Dem havde vi hidtil kun været i internetkontakt med, så det var rigtig dejligt at se dem i virkeligheden. De bor 'fast' på deres Luffe i Vibo Valentia og har hjulpet os med kontakten til marina Carmelo der hvor vi skal likke under vores kommende Danmarksbesøg i juli/august. Vi inviterede på middag, de havde jo haft en "hård" dag på havet. Det blev en hyggelig aften.

Onsdag den 7. juni

Ved første snak om morgenen over søgelænderet blev vi inviteret på middag på s/y June. Dagen brugte vi til at lave lidt kontor, vaske lidt og i øvrigt at nyde at det er rigtig sommer nu.

Der er højt ned, når man er oppe på borgen

Torsdag den 8. juni

Endnu en stille sommerdag, hvor det væsentligste nok var at det valgdag i England. Lidt spændende efter deres afstemning om at forlade den Europæiske Union. Jeg fik støvsuget, nu hvor vi har strøm. Og så øver jeg mig på at lytte til en lydbog, mine tre tidligere forsøg er gået helt galt inden jeg var igennem 1. kapitel.

Bageren i Le Castella

Fredag den 9. juni

Dagen brugte vi til at købe lidt ind og jeg fik lært at høre lydbøger, nu må vi se om det kan bruges på de lange rorvagter. Sten havde fået fat på en Lega Navale stander og den var ikke særlig stor. Det vil sige at den så ret latterlig ud ved siden af vores Sejlklubben København stander, så jeg måtte åbne systuen og reducere en af vores ekstra Sejlklub København standere, så de passede i størrelsen, og det blev helt ok!

Nu med Lega Navale klubstander

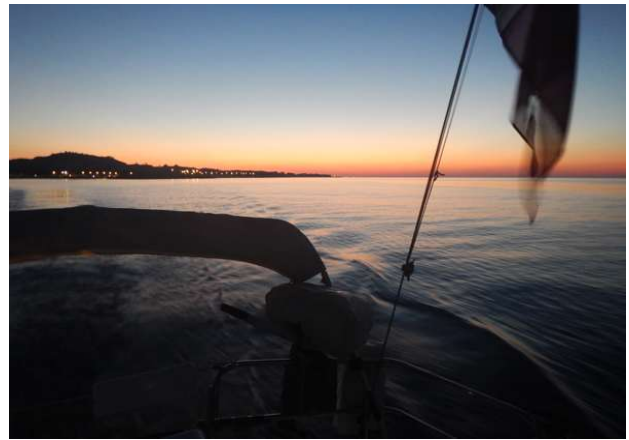
Lørdag den 10. juni

Var tidligt oppe i dag og var ude af havnen klokken kvart i syv. Prøvede at sejle for sejl.... i ni minutter, men opgav så. Nul vind. Var fremme i Rochella Ionica klokken kvart i tre hvor s/y Lykkevind med Herrvik og Christel om bord allerede lå. Dem er vi nu stødt på et par gange siden vi forlod Grækenland, da de også skal til Sicilien til sommer. Vi inviterede på drinks, vores sidste græske sekt (det er jo tyskere så er det vel det rimelige navn for mousserende vin når man ikke kender det græske?). Vi er så ofte blevet inviteret på sekt hos tyske sejlere, så nu ville vi gøre gengæld.

Mandag den 12. juni

Det har været nogle dejlige dage i Rochella Ionica, hvor en del af tiden gik med at reparere forlugen. Den havde fået en grim revne under nedtagningen af CodeZero'en på vejen hertil, 'hvor Sten den idiot mistede balancen og trådte hårdt på den åbne luge' (redaktionel bemærkning). Et stykke teak blev limet på med epoxy på indersiden, og et stykke Gisa-tex sat på oversiden med Tec7 og endelig noget sort siliconegummi langs kanten, så nu håber vi det holder. 'Selvfølgelig gør det, det en super reparation' (redaktionel bemærkning). Har også været inde og se på byen, der ligger ca tre kilometer fra marinaen, og havde også fundet et supermarked på kortet, lidt i den modsatte retning. Vi mente at kunne køre der ud af cykelstien langs stranden. Det kunne man også.... næsten! Da vi ville ind i landet fra cykelstien, var der dels en jernbane der skulle forceres og et indhegnet boligområde vi skulle ud af. Det lykkedes at finde en port, der åbnede sig, så vi kunne

komme ud af boligområdet (meget nydeligt - i øvrigt, og finde den tunnel der gik under jernbanen. Så alt endte lykkeligt og vi fik købt lidt ind.

Udsejlinge fra Rochella Ionica en meget tidlig morgen

Tirsdag den 13. juni

Afgang Rochella Ionica klokken kvart i fem. Havde Cap Spartivento tværs klokken ti, og så kom Etna fri af land, og vi kunne over skyerne se toppen og at det røg to steder fra. Den vej styrede vi resten af dagen for Marina Riposto ligger lige for foden af vulkanen. Messinastrædet var næsten vindstille, men der stod noget ubehagelig sø, formodentlig en blanding af gammel sø og strømsø, vi havde faktisk ind imellem mere end 1 knobs modstrøm. Det viste sig lige pludselig, at det elektroniske søkort mangler detailkort på en mindre strækning af Siciliens østkyst, nemlig fra Catania til Messina. Vi kom over det, da vi har Navionics søkort på telefon og tablet..... og papirkort! Mit eksperiment med lydbogen, var så som så, for da vi skulle sejle i strømsøer, larmede naturen så meget, at jeg måtte opgive det. Vi var i Riposto klokken halv syv. Der lå en vandslange lige foran os på kajen og vi kunne ikke styre os: Vandprøve på forlugen: bestået => stor lettelse! 'Selvfølgelig' (redaktionel bemærkning)

Torsdag den 15. juni

To stille dage i Riposto med lidt indkøb. Bl.a. i nogle fine markedshaller med fisk, frugt og grøntsager. Her havde vi en fantastisk oplevelse idet vi kom i snak med en ældre italiensk herre og hans voksne datter. Da han hørte vi var

danske, brød han ud i lange lovprisninger og fortællinger til datteren og grønthandleren om de danske jøders flugt under 2.verdenskrig og om (den vist nok ikke korrekte historie) om Christian X's rideture og davidsstjernen).

På det lokale marked: Operasangerinden, hendes stolte far og grønthandleren

Senere i forløbet brød grønthandleren ud i sang og pludselig blev scenen helt overtaget af datteren (der må have været professionel operasangerinde, sopran), som gav en berømt koloratur-arie fra 2. akt af Mozarts Tryllefløjten (Hævneren); en helt overvældende oplevelse. Riposto er i øvrigt en stor ny marina med alle faciliteter (og priser derefter). Helt specielt er det at der er meget store dybder (>6m), hvilket betyder at stedet besøges af superyachts. Og med superyachts snakker vi om motorbåde på op til 75 meter og med helikopter som fast inventar. Det er selvfølgelig lidt fascinerende at se; men når de så er indregistrerede i f.eks. George Town (Bermuda) eller Marshall Islands i Stillehavet (der begge er berygtede skattely, der lever af skuffeselskaber til skatteunddragelse) bliver vi nu alligevel lidt forargede. De enorme summer, der skal akkumuleres for at holde en sådan lystyacht er jo ikke tjent på Bermuda eller Marshalløerne. Men skattesvindler og skatteunddragelse er jo ikke noget enkeltlande har muligheder for at bekæmpe, det kan kun gøres i internationalt samarbejde. Her må EU i endnu højere grad på banen end hidtil Det gode arbejde som f.eks Marianne Vestager har stået i spidsen for skal intensiveres. Det er simpelt hen ikke rimeligt at vi skal acceptere sådanne skatteunddragelseslandes nasseri på os andre. Vores venner fra s/y Lykkevind, Christel og Herrvik

kom onsdag og havde også oplevet en masse gyng-gang og ingen vind på vej herover. De havde fundet den samme restaurant som vi, og vi fulgtes derop for at spise til aften i dag torsdag, hyggeligt.

Fredag den 16. juni

Det blev så i dag vi lejede en bil. Sten var på hovedfagskursus i 1970, hvor han og en gruppe unge revolutionære studerende arbejdede i en klassisk siciliansk landsby Gallodoro, og forsøgte at afdække et sådant sted placering i den globale kapitalistiske økonomi; og der ville han gerne hen igen og se hvordan tingene havde udviklet sig. Gallodoro ligger tæt på Taormina kun 30 kilometer herfra, så det var dagens mål. Kørte langs kysten nordpå og kom igennem Taorminas turistområde. Selv her uden for turistsæsonen er der mange på stranden og mange biler her på kystvejen. Det var en flot tur fra kysten op til Gallodoro, der er rigtig gammel bjerglandsby. Da Sten var her i tidernes morgen var byens vigtigste indtægtskilde, ved siden af olivenproduktionen, de penge, der kom fra de mænd der var taget til Tyskland for at arbejde (det var før Danmark kom i EU). Der kommer sikkert stadig nogle penge derfra, men det ser ud til at landsbyen også har glæde af at ligge tæt på det turiscentrum som Taormina er, f.eks var der en (med blåmalede fodaftryk) markeret rundtur i byen som besøgende turister kunne følge.

Udsigten over Gallodoros tage

At landsbyen nu er en integreret del af en global pengeøkonomi blev imidlertid bedst demonstreret af at alle de unge mennesker (naturligvis) var udstyret med smartphones og tablets (made in China or Korea). Det var en anden verden end

den Sten oplevede i 1970. Fandt en rigtig fin restaurant i utkanten af Gallodoro og fik en dejlig pasta til frokost. Det var tydeligvis et sted der levede af busbesøg fra turister der skulle opleve en rigtig Siciliansk landsby; heldigvis ingen busser i dag.

Der ligger et rigtig godt pizzeria her i Riposta, og der spiste vi aftensmad. Rigtig fint!

Søndag den 18. juni

I går var jeg lidt husmoderlig: vaskede lidt, læste lidt, handlede lidt; og i dag er det surt vejr, så vi gik på kontoret. Nyder her er el, vand og brusebad.

Det er i øvrigt pudsigt, hvor hurtigt man bliver kendt i sådan en by. Nu var besøget på grøntmarkedet den første dag som beskrevet tidligere, jo heller ikke helt normalt, men dagen efter blev vi modtaget med stor hjertelighed og håndtryk, og hjerteligheden er ikke blevet mindre som dagene er gået.

Markedshallen i Riposto

Mandag den 19. juni

Det blev blæsevejr i dag, som det var lovet, og vi fortsatte med at nyde vejret her i Riposto. Handlede lidt og gjorde klar til at sejle i morgen. Herrvik og Christel skal også sejle i morgen, og da vi skal hver sin vej, spiste vi aftensmad sammen. Det blev til pizza, der hvor vi spiste forleden dag, og det var også fint i aften.

Tirsdag den 20. juni

Skal jo se at få os bevæget nordpå så vi tog fra Riposto klokken halv otte. Kursen sat mod Reggio Calabria. Dianna fra Fai-da-te have sagt, at Reggio Calabria ikke var værd at sejle efter, MEN skulle vi komme dertil, så måtte vi gå på

museet og se bronze figurene: Riace krigerne, de skulle i sig selv være et besøg værd.

Ankomst Reggio Calabria lokken halv to. Der er virkelig ikke ret meget at komme efter her. I tidernes morgen blev byen ofte plyndret af pirater, hvis ikke et jordskælv rystede byen. Under 2. verdenskrig blev den bombet og det sidste jordskælv rystede byen i 1980 og dræbte 5000 mennesker. Havnen er kæmpestor og åben mod nord... og vinden stod i... nord. Her var en del gyng-gang! Egentlig havde vi tænkt os at blive et par dage, men den plan blev revideret. Det gjorde meget ondt når Troland (på trods af ekstra fortøjninger med gummiblen) huggede i fortøjningerne, og det var kun lykkedes Sten at forhandle prisen ned til €40 den første dag og så €35 derefter, så vi ville hurtigt ud af denne havn.

Nærbillede af den ene Riacekriger, øjnene er med indlagte lavasten

Onsdag den 21. juni

Riace krigerne fik vi set i dag. De er over to meter høje, fra knapt år 500 før vores tidsregning. De blev først fundet i begyndelsen af halvfjerdserne. De blev fundet af en dykker lige udenfor kysten, der så en arm stikke op fra havbunden. De er fantastisk velbevarede og var bestemt besøget værd.

Da vi sejlede ind havde vi set at der lå en kæmpe SAR-båd (Search And Rescue) med et banner fra Medicins Sans Frontiers. Det tænkte ikke nærmere over det før vi gik en tur langs kajen.... Så fandt vi ud af at det er et af de skibe der samler bådflugtninge op længere sydpå i Middelhavet og sejler dem til en sikker havn for at blive registreret. Der var et par dage før blevet samlet over 1000 mennesker op. Da vi

kom var der stadig mænd ombord, som Medicins Sans Frontiers ikke havde fået tjekket helbredsstatus endnu. Det hele foregik roligt og værdigt og sætter en masse tanker i gang. Det er meget svært at finde en beskrivelse af strømforholdene her i I Messinastrædet, så vi har været lidt i tvivl om hvordan vi skal forholde os ved vores færd videre nordpå ud af strædet. Vores naboer på broen var italienere, og snakkede engelsk. Da vi fortalte dem, at vi ville sejle tidligt i morgen og skulle nordpå, så sagde de at det var da ikke en god ide! De havde nemlig en 'App' der viste strømforholdene ved den nordlige ende af strædet! Den har vi nu også, og ganske rigtigt, vi skal først af sted ved ellevetiden, så får vi strømmen med os. Fedt at vi ikke skal kæmpe med elementerne.

Torsdag den 22. juni

Det blev så afgang fra Reggio Calabria klokken elleve. Vinden stod stadig i nord, så vi satte maskinen og sejlede nordpå. I starten havde vi lidt modstrøm, men da vi kom ud af strædet forsvandt vinden helt og vi fik den beregnede medstrøm.

På udkig efter sværdfisk

Her lå så nogle besynderlige både og fangede sværdfisk. Bovsprydet er tre gange selve bådens længde. Masten er et højt stativ med en platform. Her står skipper og styrer og udkiggen og kigger. Når de ser en sværdfisk styrer de hurtigt frem mod den, og manden med harpunen kravler ud på bovsprydet! Desværre så vi dem ikke fange noget. Var fremme i Bagnare Callabre klokken halv tre. Senere så vi så to sværdfiskebåde komme ind og lægge til i

havnen. Sten måtte selvfølgelig have sværdfisk til middag, så vi spiste på den restaurant der er her ved havnen og Sten fik sit menu-ønske opfyldt.

Fredag den 23. juni

Her er rigtigt dejligt. En lille fiskerihavn og jeg tror vi er eneste gæstende båd. Byen ligger et kvarters gang fra havnen, og er en badeby for italienerne, så der er ingen form for international masseturisme, kun italienerne der ligger hele dagen på deres lejede strandstol med dertil hørende parasol. Da vi i dag var i byen og gik rund og kiggede blev vi tiltalt af en dame der havde boet tredive år i Hamborg og talte tysk. Hyggeligt. Vi skulle selvfølgelig bare spørge hende, hvis der var noget så skulle hun nok hjælpe os.

Søndag den 25. juni

Dejlig weekend i Bagnare Calabre, hvor fiskerne flittigt sejlede ud hver morgen og kom ind hver aften. Også de to sværdfiskebåde var ude hver dag, alt imens små motorbåde sejlede ud og ind med folk der holder weekend og skal ud og svømme. Jo, der var en hyggelig stemning og stille aktivitet i havnen.

Havnen i Bagnare Calabre

Mandag den 26. juni

Der er kun seks sømil op til et lille sted vi har set os varme på, så vi sejlede fra Bagnare Calabre klokken otte og var fremme i Palmi kvart over ti. Der var som sædvanlig ingen vind fra forskellige retninger. Der var ikke nogen beskrivelse i

pilot'en af Palmi, men vi var på Google-earth og havde set et opdateret satellitbillede af havnen og det så fint ud. Vi spurgte for en sikkerheds skyld de italienerere der lå ved siden af os, om det var muligt at gå ind der, og de bekræftede at det var et fint sted.

Marina Palmi er et ferie sted (husk at i denne sammenhæng indikere ordet 'Marina' ikke nødvendigvis en havn, men blot et sted ved kysten)... på den gode måde! Strandene er fine, caféerne ligger lige ned til stranden, men her er ingen store hvide hoteller. Det er de lokale der ferierer her, ikke charterturisterne, og det mini-marked der er her er lille,- ikke meget større end vores køkken derhjemme. Desværre er renovation tilsyneladende ikke højt på prioriteringslisten og et offentlige rum flyder med opstabilede affaldssække der burde være fjernet for flere dage siden lige som tomme flasker og andet affald flyder overalt.

Fiskere på havnen i Palmi

Tirsdag den 27. juni

Også her er vi et sted, hvor vi er den eneste gæstende båd. Og vi er i Italien og det koster at ligge ved en bro, hvor der er el og vand samt adgang til toilet og bruser: €50. I Italien kan man altid forhandle om alting, og da vi sagde, at vi ville være her i flere dage så blev prisen € 45. Nu er det ikke weekend mere, så de små motorbåde ligger i deres fortøjninger, men fiskerne sidder på bolværket og ordner deres garn... og verdenssituationen. Da vi har strøm i land kører ventilatorerne lystigt og der er vand på molen, så vi kan bruse os over; overvejer dog et rigtigt brusebad.

Onsdag den 28. juni

Sejlede fra Palmi klokken kvart over otte. Vejrudsigten havde lovet noget vind, men den lod vente på sig. Vi fik dog sat CodeZero'en og havde glæde af den, men det var kortvarigt. Når den først er sat, kan den rulles ud og ind som en rullegenua, hvilket er ret bekvemt, og vi havde den også rullet ud mere end en gang. Var fremme i Tropea klokken halv et og nød en kold øl hos de søde mennesker i havnecaféen. Byen ligger meget flot oppe på en klippe og vi kravlede op ad trappens 193 trin for at spise der oppe om aftenen. Havde en skøn udsigt til aftenmaden.

På vej mod Tropea

Torsdag den 29. juni

Måtte se den normanniske (romanske) kirke i byen, så vi tog trapperne igen her til formiddag. Vi fik set kirken og mens vi ventede på at museet skulle åbne, fik vi os en is. Museet var dog ikke åbnet da vi havde spist isen, så vi må herop igen i morgen.

Sten mente at betrækket til vores påhængsmotor er lidt for stort. Han fandt saksen og symaskinen frem... og gik i gang. Klippede, syede, klippede lidt mere... yeps så var den klaret! Han var meget stolt af sig selv, og mener der er gået en stor herreskrædder tabt i ham. Han var næsten færdig- han manglede faktisk bare to centimeter - så ville maskinen ikke tage ved mere..... En knækket kilerem (altså på symaskinen) for at det ikke skal være løgn! Og sådan en kilerem har vi ikke med i reserve.

Marinaen i Tropea

Fredag den 30. juni

Det blev varmt i dag! Rigtig uhyggelig varmt, termometeret viste 43 grader. Det blev ikke mindre uhyggeligt af, at der stod tyk fed røg fra en skovbrand op fra bjergsiden, og snart kunne vi også se flammerne! Ikke sjovt; sigtbarheden var mærkbart nedsat og askeflagerne fæg i luften så vi spulede dæk flere gange. Sidst på eftermiddagen løjede vinden af og to slukningsfly dukkede op samlede så vand op fra havet og spredte det derefter ud over bjerget.

Vi regner med at tage af sted i morgen. Højsæsonen starter nemlig i morgen så priserne stiger fra €50 til €75! Vi har en aftale i Vibo Valentia, hvor vi skal ligge mens vi er hjemme i Danmark; altså en langtidsophold og derfor til mere rimelige priser, så der regner vi med at tage til.

En af strandene ved Tropea

Lørdag den 1. juli

I dag kunne vi så se at branden var blevet standset lige inden en samling huse oppe på

bjerget. Havde lagt billeder og en video af branden op på Fjæset og vores australske veninde Maria's kommentar var blot: 'Very much an Australian summer experience'.

Alt kom til at gå lige efter planen. Halv ni kom vi af sted og var fremme i Vibo Valentia klokken elleve. Havde håbet på lidt vind, men det blev til absolut ingen ting, men det var fuldstændig ukompliceret. Vi fik anvist en plads, lidt inde i havnen, hvor vi ligger fint i læ. Her virker meget fredeligt i havnen, havnefogeden og marineroerne er meget søde, venlige og hjælpsomme og vi føler os ret trygge ved at lade båden ligge her sommeren over. Fik en ny aftale om prisen, nu hvor vi skal være her lidt længere, fordi vi er kommet to uger før tiden, og den var helt fair, når man tager i betragtning at det nu er højsæson i gennemsnit kommer vi for 2 måneder til at betale hvad der svarer til € 17/døgnet og det er et røverkøb på disse kanter.

Skulle lige undersøge indkøbsmulighederne her omkring, på den måde fik vi set det meste af byen. Det vil sige den del, der hedder Vibo Marina. Vibo Valentia ligger lidt oppe af bjerget, godt beskyttet mod pirater og andre farer fra havet. Vi fandt et rigtigt stort supermarked og flere mindre, samt nogle specialforretninger. Vi vil ikke komme til at mangle noget her. På vej hjem fra byen så vi en lille forretning, som solgte symaskiner. På mandag vil jeg undersøge om hun måske har en kilerem til en Singer model 1974.

Sidst på eftermiddagen blev det overskyet og det var egentlig ok, men varmt er her.

Der er et lille olieraffineri her, og det skæmmer egentlig byens sky-line lidt. Ellers er det ligesom flere andre steder vi har været i (ikke Tropea) en ferieby for italienere med fine strande og små hyggelige hoteller.

Søndag den 2. juli

De havde lovet blæsevejr (ja ikke voldsomt men efter vi er blevet vandt til 1-3 m/s er 5-7 nærmest orkan) i dag, og det kom også til at passe. Vi fik dog taget storsejlet af og pakket det sammen og pakket med i en af vores rejsetasker, så det kan komme med hjem hvor vores dyre kugleje-slæder skal bruges i det nye storsejl vi har bestilt. Jeg var dels spændt på om det kunne komme ned i tasken, men det gik og dels spændt på hvad det vejede. Det vejede meget lidt over

de 20 kilo som Sten troede, så vi kan fint have det med som indskreven bagage, der er endda lidt ... meget lidt mere plads i tasken.

Det var egentlig min plan at sætte mig op op i baren og holde kontor for der er air-condition, men den åbnede først klokken tre, men oven på baren er der en terrasse med skygge, luft og bløde stole, så der slog jeg mig ned for at opdatere denne dagbog!

Baren i Marina Camelo, Vibò Valentino

Mandag den 3. juli

Det blæser stadig, og det er også overskyet, fint vejr for en mindre indendørsprojekt: Den ene af køkkenvaskene er faldet ud af "fatningen" så den skulle limes på med Tech7. Lidt af et udstyrsstykke, for det var svært at få sat den ordentligt i spænd mens den skulle tørre. Med ved hjælp af et stykke kunst-træ, to pilot-bøger, to elastikker og lidt malertape så lykkedes det. Nu skal det bare hærde.

Tirsdag den 4. juli

Her er varmt - meget varmt (42°). Vi har overvejet at tage hjem tidligere end planlagt, hvis vi kan finde nogle billetter til en fornuftig pris. Sten har været på nettet de sidste par dage for at undersøge mulighederne, og nu det er lykkedes at finde nogen. Så beslutningen er taget: Vi tager hjem på torsdag. Mætte af oplevelser her i forsommeren og synes ikke rigtig vi har lyst til at leje bil til videre udforskning lige nu. Så nu skal vi lige have pakket det allermost nødvendige sammen, og lukket ordentligt ned. Så bliver det spændende om sommeren er kommet til Danmark. Ikke at det betyder ikke noget for os, vi kan godt leve med vejr der er køligere end det vi har lige nu.

Torsdag den 6. juli

Sidder i lufthaven Lamezia Terme, det er tidligt så her er køligt... og her er air-condition! Ofrede en taxa til lufthavnen for vi har en lang dag foran os, vi skal vente fem timer i Krakow på flyet til København. Har bøger med, så det skal nok gå, dette er en rejsedag. Det eneste der er planlagt på forhånd er, at vi nok skal hente thaimad lige på den anden side af Nordre Frihavsgade når vi kommer hjem. Så skal vi også nyde det lidt køligere vejr OG så starter Copenhagen Jazz Festival på fredag; det er lang tid siden vi har været i byen når den har været i gang. Copenhagen here we come!

Fra Vibò Valentia til Palermo (via de Lipardiske Øer)

Torsdag den 31. august

Inden vi kom af sted på vores 'tilbage til Vibò tur' gjorde vi en ubehagelig (dyr) erfaring: Havde i april købt returbillet fra Italien til København (ticket.dk / Swiss) til seks uger hjemme i juli-august. Valgte som den opmærksomme læser imidlertid vil vide, at tage hjem ti dage tidligere end planlagt.

Målet med efterårssejladsen er De Lipariske Øer. Her på vej mod Stromboli

Da vi nu tjekkede, hvor meget bagage vi kunne medbringe (havde jo bl.a. et nyt storesejl, der skulle med) opdagede vi, at vores returbillet ikke eksisterede mere. Eksisterede? En telefonopringning til Swiss afslørede at "da vi ikke havde brugt udrejsen blev tilbagerejsen automatisk annulleret". Det forekom os temmelig urimeligt, men må (efter mail til ticket.dk)

konstatere at i "det med småt", som man skal finde via et særligt link (og automatisk godkender uden at læse flere sider igennem) står der faktisk: § 7.0.4: Hvis du ikke benytter udrejsen (såkaldt "no-show"), bliver hjemrejsen automatisk afbestilt af flyselskabet.

Flyselskaberne foretager i disse tilfælde ingen tilbagebetaling.

Surt! men vi var da glade for at vi opdagede det, inden vi stod i Kastrup torsdag morgen med alle talenterne og ingen billetter! For fremtiden køber vi kun enkeltbilletter. Den erstatningsbillet vi købte i stedet var med to skift. Heldigvis skulle vi 'kun' indskrive bagagen to gange, så selv om det var en meget lang rejsedag, gik det i god ro og orden. Lidt nervøse var vi dog for vores nye sejl, det måtte helst ikke blive væk; så glade var vi, da vi så det på transportbåndet i lufthavnen i Lamezia Terme. Vi havde flottet os og bestilt en taxa fra lufthavnen, og det var vi glade for. Klokkeren var halv tolv da vi var fremme ved Troldand i Vibo Valentia.

Alt så fint og fornuftigt ud, indtil vi skulle skulle tænde lyset: Batterierne var flade, HELT flade! Var de gået? Var opladeren gået? Hvad med solcellerne? Hvad havde brugt strømmen? Hvordan var det hovedafbryderne stod (UPS)? Var der strøm til maskinen?... Vi prøvede at tage det roligt, men var ret rystede. Lidt efter lidt fandt vi ud af, at der var strøm til maskinen, Vi fik strøm i land, og fandt ud af at laderen godt kunne lades op, men det gik meget langsomt! Nu trængte vi til øl, og fandt det nærmeste pizzeria, dér fik vi os en velfortjent øl. Der var ikke andet vi kunne gøre end at gå på køjen og se på situationen i morgen.

Fredag den 1. september

Selv om vi var gået i seng med batteriproblemet, sov vi rigtig godt! Det kunne heldigvis konstateres, at der stadig blev ladet på batterierne, men stadig langsomt. Næste skridt var at sætte maskinen i gang, så vores kraftige 100 amp Balmar generator kunne få lov at arbejde. Der var ingen som helst mad om bord, så allerførst måtte vi lige have noget brød og ost. Vi gik op til det nærmeste charcuteri og fik ordnet de indkøb. Efter denne lidt sene morgenmad, fik maskinen lov til at køre, og det gjorde den i flere timer. Der var heldigvis ingen, der brokkede sig,

man forstod vores problem (hvor det gradvist gik op for os, at det alene kunne være vores egen fejl) og var i øvrigt medlevende.

Så skulle det nye sejl på, heldigvis var der ikke meget vind og den der var, kom langskibs fra stævnen. Så langt så godt. Storsejlet blev sat på og vi måtte konstatere at alle sejlpindene skulle kortes af. Det var i og for sig også planen, da vi havde bestilt det til at have en anelse mindre kappe end det foregående, så det ikke rammer agterstagene når vi går over stag. Sejlpindene blev forkortet og vi fik sat rebe-linerne i, men fik det desværre ikke hejst sejlet helt op igen efter dette, da vinden tog til. Undervejs holdt vi hele tiden øje med opladeren og batteristanden og kunne se at det langsomt gik fremad! Det var dejligt. Vores værste frygt var jo at batterierne var blevet smadret og vi skulle ud og handle batterier igen. Men det lader til at vi slap med skrækken, måske fordi vi har ofret dyre AGN batterier.

Mens vi har været hjemme er der bygget nye toiletter her på 'Pontile Carmelo'. Dem fik vi prøvet efter en dag med arbejde i solen og en siesta i varmen. Det var SÅ godt.

Lørdag den 2. september

Cyklerne blev fundet frem og vi kørte op til supermarkedet og gjorde nogle alvorlige indkøb. Så kom gummibåden op af kistebænken, blev pustet op og vasket. Mens den tørrede hoppede Sten i vandet og fjernede begroning fra rorene og vandlinien. Posen vi havde sat om skruen for at forhindre begroning, sad stadig fast, men ikke om skruen, den hang frit i havet svævende, så skruen skulle også have en tur med skraberen. Klokkeren to havde vi nået det hele, og så blev der dømt siesta. På taget over baren er der mulighed for at sidde i skygge og der luftede det, så det var det til at være i denne varme. Vejrudsigterne de sidste par dage har meldt blæsevejr i morgen søndag, og da vi skal handle på mandag, ser det ud til at vi sejler på tirsdag.

Der var købt ind til Vitello Tornata. Det blev serveret med tomatsalat og en let rødvin. Så er vi i Italien!

Lørdag den 3. september

Det er utroligt med vejrmeldingerne! Det blæsevejr de har truet med i flere dage kom over os,

næsten på klokkeslæt. Da vi ligger i korte fortøjninger får vi nogle ordentlige ryk indimellem når vandet bevæger sig i havnen pga de store søer uden for (englænderne kalder det 'surge'), og de var svære at sove fra. Sov nu alligevel godt nok, for at en af marineroerne havde sat en ekstra, meget stor, fender på, så vi ikke nåede at blive vækket inden vi baldrede ind i broen. Jo, de kigger godt efter bådene her. Det var egentlig ikke vejr til ret meget andet end at moleræse og snakke med de, der talte et for os forståeligt sprog her i marinaen. Det blev til to både med østrigere. De på den ene båd fortalte os, at der faktisk var åbent i forretningerne her til morgen (søndag), så vi fik handlet lidt brød til morgenmad. Aflagde også et besøg i nabo-marinaen og fik os en kop kaffe og en croissant. Kom om eftermiddagen i snak med den italienske kaptajn på en af de superyachts der ligger her. Vi pumpe ham for oplysninger ankerpladser ved de Lipariske øer. Han anbefalede også varmt en restaurant her i byen ('Maria Rosa', meget passende når jeg nu skal lave mad). Der spiste vi til aften; et meget dejligt sted, med meget god mad. Sten påstod at det var de bedst krydrede (de kan godt lide chillipasta ['nduja] her i Calabrien) små hjertemuslinger han nogensinde havde smagt.

Søndag den 4. september

Sov meget bedre i nat, vinden lagde sig i løbet af natten, så vi holdt op med at hugge i fortøjningerne. Formiddagen gik med at købe ind til dagene ude på øerne og fylde vand på. Cyklerne blev pakket ned, så nu skal vi bare have solsejlet og skygeteltet ned i aften, når det er blevet mørkt. Vi havde været lidt i tvivl om vi havde forkortet sejlpindene nok, så vi tjekkede det lige igen, og så fandt vi ud af at vi ikke kunne få sejlpindene til at sidde fast inde i lommen. Der manglede simpelthen burrebændel inde i lommen. Fabrikationsfejl? øv øv!

Onsdag den 6. september

Vi havde 24 sømil foran os, så vi sejlede allerede ud af Vibo Valentia klokke halv ni. Der var ikke meget vind og den der var, kom fra vest lige i mod. Da vi var godt på vej ringede Sten til North Sails og klagede sin nød over den manglende burrebændel i sejlpinde-lommen og spurgte lidt ironisk om der var tale om produktudvikling?

Vi var i løbende kontakt med Snowbird of Norway som også var på vej østpå

De var meget brødbetyngede og tydeligt lettede, da der efter en times blev tid ringet tilbage, og der fik vi forklaret, at der faktisk er sket en hel del produktudvikling siden vores gamle sejl blev lavet: Der er nu en dobbeltlomme: en til sejlpinden og en til at stikke bændlet ind, der holder sejlpinden på plads i en separat lomme med burrebændel. Hurra problemet løst! Men så ville vores log ikke køre! Sten havde den inde for at rense den, men lige meget hjalp det, den ville ikke vise meget mere end to knob, så der måtte være en del begroning uden om sensoren. Det måtte ordnes på Stromboli. Vi havde reserveret en fast bøje på øen. Havde læst at Stromboli er et udpræget godt-vejr-sted og havde ikke lyst til at slås med anker på en lidt utryk ankerplads. Faktisk er der kun et enkelt mindre område med 12-14 meter vand, hvor der kan ankres, alle andre steder falder havbunden med 45° hvilket betyder at bare 20 meter fra land er der 20 meter dybt og 100 meter under er der 100 meter dybt. Var fremme ved fem-tiden og fik professionel hjælp ved bøjen som vi syntes var lige tæt nok på land (jf. ovenstående) efter vores smag, men det gik fint.

Vi har i et par dage været i kontakt med 'gamle' venner fra Messolonghi: Johanna og Asbjørn på katameranen s/y Snowbird of Norway, og vi har aftalt at mødes på Stromboli. De er kommet fra Sydsicilien og nord på gennem Mesinastrædet. De var der, og vi aftalte at mødes til aftensmad i byen. Stromboli er en vulkan, der lever et stille liv; til stadighed bliver der lukket lidt af ud af trykket fra jordens indre, så der står hele tiden en lille sky over øen, ret flot.

Tirsdag var vi inviteret til frokost på Snowbird,

menuen stod på hjemmefanget og -røget laks og kæmpekrapper importeret direkte fra Alta! Ja, Asbjørn havde været hjemme og fiske. Det var rigtig dejligt, at være sammen med dem igen. Efter frokost sejlede vi tilbage og svømmede i det nu meget varme vand.

Fik skrubbet båden omkring loggen, så nu må vi se om det fungerer. Sidst på eftermiddagen onsdag sejlede vi jollerne ind til den sorte strand. Strandens sand er dannet af nedbrudte vulkanske bjergarter (basalt og obsidian) og er derfor helt sort, og det bliver ulideligt varmt at gå på det. Fra stranden gik vi op til byen og fandt ud af, at vi var midt i et trekking område. Egentlig havde vi nok tænkt os, at vi skulle en tur op på vulkanen. Det skal ske med en guide og det foregik fra klokken ti om formiddagen, midt i dagens hede og så et par timer frem; - eller fra klokken fem, hvilket vi heller ikke var vilde med, for så ville det meste af turen foregå i nattens mulm og mørke,- så vi afstod fra den oplevelse, men nød udsynet til den vulkanen og de fiskebåde, der blev trukket op på den sorte strand om natten.

Ved Strombolis fod ligger den hvide by ved den sorte strand

Torsdag den 7. september

Slap bøjen ved Stromboli lidt i ni efter at have blødt €100 for brug af bøjen i to nætter. Der var ingen vind så det gik for maskine mod Panarea. Loggen ville stadig ikke køre ordentligt! Sten fik den lyse ide, at den nok var blevet nulstillet fordi batterierne havde været helt afladede (faktisk havde vi allerede bemærket at andre dele af systemet skulle redigeres), og han justerede den ind igen. Nu viser den det den skal! Også her på Panarea havde vi reserveret en bøj. Det viste sig, at det skulle vi blive meget glade for.

Klokken halv tolv var vi fremme, efter at have sejlet 13 sømil. Vi fik anvist bøje, marineroerne var søde rare og hjælpsomme og da vi senere kom tilbage efter en tur på land, var vi fortøjret med en bøj i hver ende, så risikoen for at baldre ind i nogen var minimal. Men her var nu en del gyng-gang. Her på Panarea kunne vi fortøjre gummibådene ved en mole. Vi havde aftalt at mødes med Johanne og Asbjørn, for at tage øen lidt nærmere i øjesyn. Sten sagde det ligner en temapark, hvor de rige har alt hvad de har brug for og i deres luksussommerhuse (rene villaer) kan realisere drømmen om det sorgfri liv som fisker på Panarea. Vi så kun nye, pæne, velholdte huse, tøjforretninger og boligindretningsforretninger. Alt sammen med ret heftige priser.

Tilbage ved molen, fik vi os en øl og spurgte den unge mand der serverede (sommerferiejob) om der slet ikke var ældre bygninger på øen. Han pegede i den modsatte retning en vi havde været i, så det blev så morgendagens projekt. Onsdag gik turen så sydpå og vi så da et område hvor de stadig færre fastboende holder til. Der skulle angiveligt være en resterne af en landsby fra bronzealderen (12-14.000 fvt. og den myken-ske periode, hvor bl.a Odysseus besejlede dette område) længere sydpå, og da vi så skilte, traf vi en heroisk beslutning, købte vi noget vand og satte kursen mod ruinerne. Det var faktisk en fin tur derud, og landsbyen ligger utrolig flot på en klippe godt beskyttet til alle sider. Da vi kom tilbage til molen var vi klar til frokost og øl. Derefter siesta på båden. Da vi kom ud på båden, så det ud til at vi ville få en meget urolig nat, ikke meget læ her og vi rullede en del.

Bronzealderlandsbyen ligger utrolig flot på en klippe godt beskyttet til alle sider.

Lørdag den 9. september

Det var en meget urolig nat med lyn, torden og regn; på et tidspunkt opgav vi at ligge i køjen og satte os ind og læste. Der var ingen grund til at blive her i denne gyng-gang, så da vi havde fået øjne så vi at Snowbird var stukket af og ikke længe efter, ved nitiden fulgte vi trop.

Vejrudsigterne har længe lovet, at der kommer noget møgvejr her søndag-mandag, så vi ville med til Lipari, hvor øernes (angiveligt) eneste sikre havn findes. Også her gjorde vi os den umage at reservere en plads, da vi meget gerne vil ligge trygt og godt, det er det bedste for vores blodtryk og humør. Vinden stod i S-SW 8-10 m/s med stød på op til 12 m/s, så vi fik prøvet vores nye sejl, med sejlpinde! Vi tog et reb, rullede lidt ind på genuaen og det gik fint sydpå på en bidevind. Da vi var fremme startede vi maskinen i god tid. Nedtur: motoren ikke ville trække vand igennem, vi har prøvet det mange gange før, den ville ikke! øv, øv og tre gange øv. Som sædvanligt prøvede Sten at 'spæde' pumpen, men heller ikke det hjalp. Da vi var så tæt på marinaen kaldte vi på VHF'en og fortalte om vores problem, og at vi godt kunne bruge maskinen kortvarigt, hvis det skulle blive nødvendigt. De forklarede os stille og roligt at vi skulle bare gøre hvad de sagde. Det gjorde vi så. Sejlede for sejl så tæt på havnehullet vi kunne, og så bugserede den lille gummibåd os stille og roligt på plads. Alle var søde, rare, hjælpsomme og venlige, så vi var på plads i Marina Pignatari på Lipari klokken tolv. Efter at have sejlet 13 sømil.

Teorien med motoren er at impelleren er gået. Den kan vi godt skifte selv, men maskinen er faktisk allerede 100 timer over det foreskrevne 2.000 timers eftersyn, så det kan vi lige så godt få foretaget her. Vi fik marinaens kontor til at kontakte en mekaniker. Enzo kom og så på motoren og sagde, at han ville komme tilbage mandag klokken halv ni for at ordne den. Vi havde inviteret Johanne og Asbjørn til middag. Og vi havde en forfærdelig hyggelig aften med tomatsalat, spagetti og græske vine. De ligger for anker uden for havnen. Noget udsat synes vi, hvis vinden skulle gå i syd og det er der faktisk en mulighed for.

Det arkæologiske museum i Lipari har en enorm samling

Søndag den 10. september

Det var en dejlig stille nat, vi sov rigtig godt. Sammen med Johanne og Asbjørn tog vi en tur op på det arkæologiske museum. Det havde vi fået anbefalet. Og det er bestemt også et besøg værd! Det har en enorm samling. Og det er der alt sammen: på hylder og i montre, med beskrivelser – også på engelsk (de fleste steder). Ikke på den moderne pædagogiske måde med illustrationer og displays. Man kunne bruge dage her, og så ville man også vide alt hvad der er værd at vide om oldtiden. Vi spiste frokost inden vi tog tilbage til bådene. Og det blev en varm dag, hvor vi holdt lidt kontor og læste i vores bøger. Sidst på dagen gik vi en tur ud til et udsigtspunkt hvor vi kunne overskue ankerpladsen, hvor Snowbird ligger; det så lidt dramatisk ud, men de var ved godt mod. Vi kommunikerer med dem via Messenger og VHF. Da vi kom tilbage til Troldand tog vi solsejl og skyggenettet ned, det larmer og er i vejen når det blæser. Mens vi ventede på vinden, gik vi op på den nærmeste restaurant og fik os en rigtig dejlig middag. Vi var lige kommet tilbage da det begyndte at regne og ganske som forudsagt, begyndte det at blæse lidt før midnat.

Mandag den 11. september

Sten var oppe et par gange i løbet af natten, og han så også folk på andre både, mens han var oppe. Vi var oppe i god tid og var klar til at tage i mod mekanikeren klokken halv ni! Mekanikeren var blevet forsinket af en akut opgave på Vulcano, en båd var blæst ind på kysten; jo det havde blæst som forudsagt i nat.

Men Enzo kom kl ca 11.30. Da han fik impelleren ud, så den ganske pæn ud, men da han begyndte at pille ved den, viste det sig at han kunne dreje ringen med flapperne uden at den inderste ring fulgte med!... gad vide om det er det der har været årsagen til at motoren i flere sæsoner ikke har ville trække kølevand igennem? Det bliver spændende at se.

Samlingen er rigtig stor... og der er også andet end krukker!

Lipari, i Marina Pignataro er der også en del fiskeri

Tirsdag den 12. september

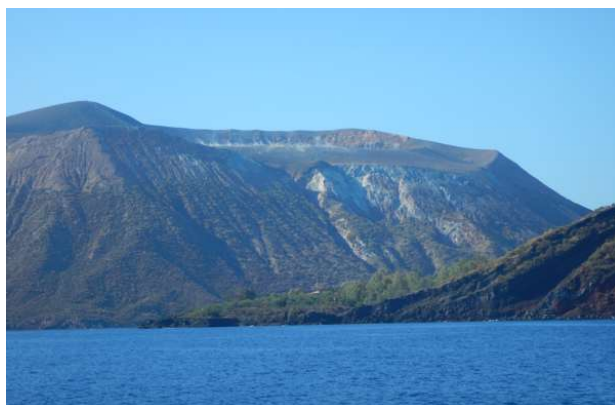
Overliggerdag, Det blæser stadig meget; vi ligger nogenlunde, men det giver indimellem nogle ryk i fortøjningerne, så vi får helt ondt i maven. Asbjørn og Johanne har ikke lyst til at forlade båden på ankerpladsen, efter de så en sejler, der måtte forsøge seks gange inden det lykkedes ham at få ankeret til at bide.

Gik ind til byen, som er en rigtig by, ikke et rent turistområde, som det vi har set på de to tidligere øer. Da vi kom tilbage faldt vi i snak med vores naboer. Sten havde godt nok mødt ham i nat (angiveligt i nøgen udgave men det var jo mørkt), da de var ude og tjekke fortøjninger begge to: et italiensk par (Mauro og Betty), som levede af at sejle chartersejlad i sæsonen. Vi blev inviteret over og havde en meget hyggelig

eftermiddag. Mauro havde arbejdet på Northshore i den periode, hvor der var gang i værftet og kendte så selvfølgelig en Southerly. De sejlede i en stor båd med fire kahytter, hver med bad. De kunne have seks personer med. Sæsonen var ved at være slut for dem nu, så nu var det mest afslapningssejlad for dem. Meget søde mennesker

Onsdag den 13. september

Afgang Lipari klokken ni. Der var under fire sømil til Vulcano, og vi var fremme før klokken ti. Jeg havde lidt svært ved at forstå marineroen, der skulle hjælpe os med at lægge til ved flydebroen. Men det gik op for mig, at vi skulle ligge svinebundet i fortøjningerne. Først på med de to udlagte hækfortøjninger, så fuld damp på maskinen, så stramme helt op i forfortøjningerne, av av! Det tydede ikke godt for natten.

På vej til Vulcano, en keglevulkan

Snowbird var også sejlet herover, de lå for anker, men sagde også, at der var uroligt på ankerpladsen. Hverken Johanne, Asbjørn eller os, havde en ubændig lyst til at vælte os rundt i mudder med svovl, så vi aflyste badet og delte herefter fire afskedsbajere. Vores veje skilles i morgen tidlig.

Torsdag den 14. september

Som frygtet: en nat med masser af hug i de stramme fortøjninger, så da vi alligevel ikke kunne sove stod vi op og var ude af havnen kvart i seks. Asbjørn og Johanne havde sat kurs mod Sardinien og havde set i øjnene, at for dem blev det til to lange døgn for maskine, for os bare ni-ti timer.

Svovl-mudderbad på Vulkano

Det var så de Lipariske øer. Samlende må vi sige, at havet heromkring har været meget uroligt, og de øer vi har besøgt har haft karakter af at være temaparker: Trekkernes park er Stromboli, med mulighed for at bestige vulkanen, der stille og roligt ulmer. Forretningerne tilbyder udstyr til denne udfordring og man har også mulighed for at leje vandrestøvler, sokker hue, pandelampe og hvad der i øvrigt hører til faget. Panarei er temaparken med den diskrete tilbage-trukne idyl for de rige. Husene er diskrete nypudsede hvide og alt er rigtig pænt og det gøres tydelig klart at på den anden side af hegnet er det privat. ...Lipari er temaparken hvor øernes administration har til huse, og hvor der tilsyneladende stadig er en by med almindelige mennesker, der kan fungere udenfor turistsæsonen. Og så er der selvfølgelig også en helsepark: Vulcano, hvor øens naturlige svovl- og mudderbade tilsyneladende er grundlaget for en hel helseindustri. Her tilbydes yogakurser, massage og meget andet.

Cefalu på Sicilien nåede vi allerede klokken kvart i tre, og da marineroen anviste os en plads ved en flydebro var jeg lige ved at tude, jeg kunne ikke klare flere nætter med huggende fortøjninger. Men, det var pladsen. Det var nu ikke så galt, vi satte fortøjningerne med gummi-kødbenene på, og vinden faldt til natten, så alt gik fint. Lige da vi var ankommet spiste vi lidt frokost og så gik vi op byen for at se byens katedral der er bygget af normannerne i 1131; fantastisk bygningsværk med nogle utrolig smukke mosaikker af Kristus og disciplene. Kirken var pyntet op til bryllup og vi nåede lige

at se brudeparret ankomme. Normannerne erobrede Sicilien 1091, altså bare 25 år efter de havde erobret England i 1066, de kom rundt de normanner. turistfælde, og det fik os til at overveje, hvad en turistfælde egentlig er? Man er ikke i tvivl om

Her havde vi fornemmelsen at vi var endt i en det når man er der: souvenir forretninger i læs-sevis og priser en del over, hvad den er andre steder. Her er det oplagt at katedralen er noget, som trækker turister til (god madding) og turisterne trækker så souvenirbutikker og restauranter til -og så ryger priserne i vejret.

Cefalu: Mosaikken over alteret i den normanske Kkatedral er fantastisk!

Fredag den 15. september

Afgang Cefalu klokken kvart over otte og vi satte kursen mod Termine Imerese, ingen luft, så det blev en formiddagstur for maskine. Var fremme klokken halv tolv, og selv om der er en Lega Navale her, så havde de ikke plads til os, hvilket vi var noget fortørnede over (men de undskyldte senere mange gange). Nå, ved nabo-

broen Vela Club Termini Imerese, var de meget venlige, og der kunne vi ligge; vi kom straks i snak med et af medlemmerne. Det ser ud til at vi kan ligge her et par dage. Og det her er ikke en turistfælde: vi skulle lede efter en restaurant! Priserne er helt normale og ikke en souvenir-butik, altså en helt almindelig italiensk by. Vi fandt os en restaurant og fik nogle fantastiske antipasti og en 'primo' (pasta) hver. Så var vi også klar til en siesta.

Vejrudsigten havde lovet, at der skulle komme noget vind fra syd, rigtig meget, så vi tog solsejlet og skyggeteltet ned for natten, så det ikke skulle begynde at larme når vinden kom.

Lørdag den 16. september

Uvejret var forsinket, det kom først tidligt om morgenen, så vi havde en rolig nat. Vi havde også sat fortøjningerne med gummi-kødbenene, så vi lå fint og roligt. Indkøb stod øverst på vores liste, og på Stens liste stod der: klipning. Vi gik op i byen og fik ordnet begge dele, og købt friske kæmperejer til middag (1kg=12rejer =€15) dertil blot lidt friskt brød og Stens hjemmelavede chilli Aioli. Og så nød vi den flaske Asti, vi havde fået af Johanne og Asbjørn. Dejlig middag. Jeg fik også vasket lidt og det tørrede næsten inden det var hængt op, for den sydlige vind var varm, meget varm. Først på eftermiddagen, så vi at det brændte oppe af skråningerne. De lokale sagde, at det ikke var almindeligt her. Senere på eftermiddagen kom brandslukningsflyverne og arbejdede helt til det blev mørkt.

Vores fiskehandler i Termini Imerese

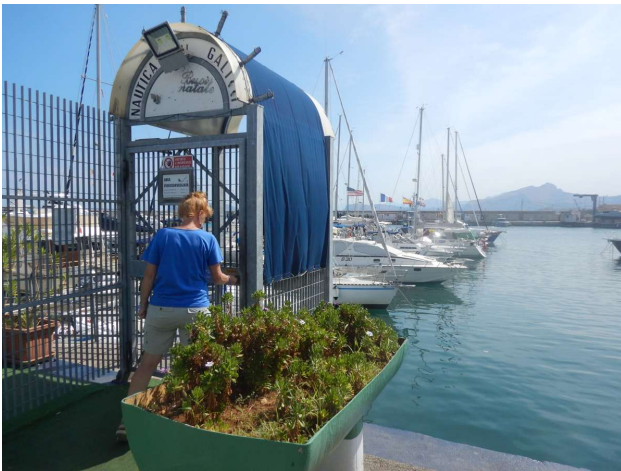
Søndag den 17. september

En fredelig overliggedag, hvor der både var gang i kontoret og i vaskeriet, jeg håber der er en eller anden form for vaskeri eller vaskeservice i Palermo, det er altså lettere, hvis der er nogen der gør arbejdet for en, og man til og med for det rene tøj leveret sammenlagt.

Mandag den 18. september

Da vi vågnede, så det ud til at der er noget vejr på vej, så enten skulle vi tage os sammen og tage af sted nu, eller også skulle vi vente, til det var drevet over. Over morgenmaden besluttede vi os til at tage af sted nu, og så vente på blæsevejret i Palermo. Afgang fra Termini Imerese klokken ni. Det havde været et fint sted at ligge disse par dage, men nu skulle vi til storbyen. Det blæste fra nord-vest 4-5 m/s, så vi havde en fin tur for sejl, med en agten for tværs og styrbord halse. Egentlig ville bagbord halse have været bedre på denne strækning, for så havde vi ikke haft sol i cockpittet, men man kan som bekendt ikke få det hele. Det blev til 20 sømil inden vi var fremme i Palermo, Marina Galizzi klokken halv tre. Vi spiste lige lidt, meget lidt- frokost, inden vi gjorde klar til at forberede et længere ophold. Fortøjningerne med gummi-kødbenene blev sat på, solsejlet og skyggeteltet kom op. Temperaturen er faldet lidt de sidste par dage, så her er helt bekvemt at opholde sig udendørs. Inden det blev mørkt gik vi lige op i byen; det er ikke særlig langt, vi skal dog over en ret befærdet vej, men det gik. Fandt et supermarked, og fik købt brød ind til vores aftensmad, vitello tonnato, som er blevet lidt af en hofret her om bord.

Aftalen om vinteropholdet var vi oppe og snakke med Chiara om; hun er ret god til engelsk, men det er hendes onkel der styrer pladsen. Chira snakkede skiftevis meget hurtigt engelsk med os og endnu hurtigere italiensk (siciliansk!) med onklen, så da Sten enkelte tidspunkter undervejs synes han kunne følge med og ville give sit bidrag, kastede han sig ind i samtalen.... på spangliensk! Vi skulle få vores kontraktudkast til aftale i morgen, men de mundtlige aftaler er helt i overensstemmelse med det vi har fået i vores tilbud fra i foråret.

Her ligger vi godt og trygt i Marina Galizzi

Tirsdag den 19. september

Synes lige vi måtte se lidt mere af byen, så vi brugte formiddagen til lige at se lidt på omgivelserne. Der er mange kirker i Palermo!

San Dominico

Er man til kirker kan man få meget tid til at gå her. Så blandt andet domkirken, som også er en af de kirker, der har historie tilbage til normannerne, hvor arkitekturen også har mauriske (islam) elementer. Historien fortæller i øvrigt at den normanniske tid på Sicilien var en tid med udpræget religiøs tolerance, spændende nok. I en anden kirke, San Dominico, så vi en reminder om en mere dystre del af Palermos historie, nemlig stedet hvor den dommer, der har gjort mere end nogen anden for at bekæmpe mafiaen: Giovanni Falcone er begravet. Efter flere mislykkede mordforsøg kom han 'endelig' af dage ved en bilbombe i 1992.

Palermo: La Cala, en blanding af professionelle fiskere, lystfiskere og lystsejlere

Herefter gik vi til operaen for at finde ud af, hvordan vi skal forholde os med hensyn til de billetter vi har købt. Det var enkelt nok, vi skal såmænd bare skrive dem ud, så det er nu gjort.

Søndag den 24. september

Det altoverskyggende projekt i de forløbne dage har været dækket! Vores ret ny-pålagte Gisa-Text er begyndt at slippe (bare efter 2 år, øv). Det vi har lagt det på med Tech-7 holder ikke! Vi har gået rundt om problemet, som katten om den varme grød, for det er noget rigtig møg, hvis det ikke kan holde, for hvad så? Lige nu er vi nået til at vi vil prøve at reparere det, og så må vi se

Gadekøkenere med antitasti ser vi overalt i byen

på en mere langsigtet plan! Ja, så de sidste par dage har vi repareret de steder, hvor det har sluppet mest. Der udestår stadig et par steder, men det ser vi på når det er blevet tørvejr igen. Vi havde en ordentlig lyn-og tordenbyge i nat,

og der kom en del regn, ja så får vi jo vasket dækket.

Der ligger nogle franske sejlere her på broen, som vi er kommet i snak med, de skal være her et par dage. Vi blev inviteret over til en drink og så gik vi jo i gang med præsentationsrunden: "Rose" sagde hun "Rosemarie" sagde jeg "oui" sagde hun, den gentog vi så lige! Så var det på plads troede jeg, men så sagde hun: hvad hedder du? Det var først da, det gik op for os, at vi begge hedder Rosemarie og at vi begge var opkaldt efter vores to bedstemødre! Pudsigt. I sandhedens interesse staver hun det i to ord, men er da bare en detalje. Manden hedder i øvrig Eric. Heldigvis er de ikke for gode til engelsk så vi får rigtig praktiseret vores franske, hvilket sikkert er en god ide nu hvor vi er på vej hjemover (gennem franske kanaler). Frokost spiste vi i dag oppe i byen. Vi havde været ude for at se lidt på Palermo en søndag formiddag, var stødt ind i flere bryllupper og fik endvidere set det internationale dukke museum (Palermo er kendt for sit teater med marionetdukker, noget vi endnu har til gode).

Spændende hjørner og pladser overalt i Palermo

Oppe omkring parken ved supermarkedet var der et marked med antikke (læs: gamle) sager. Meget hyggeligt at slentre rundt og se på. Egentlig ledte vi efter en restaurant, der er blevet anbefalet på tripadvisor, og da den var lukket og først åbnede senere, var den lidt svær at finde, men det lykkedes. Så slentrede vi videre i de små gader for at finde et alternativ og faldt indenfor i Tratoria Zia Pina. Det var fedt. Ingen spisekort! Værten kom og spurgte: Antipasto? Vi

nikkede og så pegede han på en buffet, hvor der var en masse lækre ting. Da vi var færdige med det, kom han og spurgte Primi? Vi nikkede og så remsede han nogle muligheder op. Vi nikkede på skrømt, og det endte med at jeg fik en pasta med kød og tomater og meget mere og Sten fik en med muslinger, lækkert! Da værten så kom og spurgte Secundo? Måtte vi ryste på hovedet for nu kunne vi ikke mere, selv om vi havde set de lækre fisk vi havde mulighed for at vælge. Zia Pina er helt sikkert et sted med stamgæster og de snakker meget sammen. Vi blev da også hurtigt hevet ind i en samtale med Alfredo og hans kone ved nabobordet. Han anbefalede os en restaurant La Tervanaccia, dér skulle vi hilse Mario fra ham, men det har vi endnu til gode.

Onsdag den 27. september

Vores franske (eller hvad vi skal kalde det) bliver som sagt luftet. Rose Marie og Eric er på vej østpå og er sultne efter oplysninger, så vi har delt ud af vores erfaringer. Var også Troldands bibliotek igennem for at finde kort, guides og lignende, de kunne have glæde af. Fandt endog en fransk pilot over øerne ved Athen. De sejler i en Ovni (også med sænkekøl) så vi har lidt tilfælles. Har været til drinks der og de har været til drinks her, så det sociale liv på broen er (en lille smule) hektisk. Rose Marie og Eric lå ved siden af nogle andre franskmænd i en motorbåd, og vi endte på restaurant med dem forleden dag. Et dejligt sted, men også med store portioner, så også her spiste vi også kun antipasta og primo. Og så prøvede vi noget helt nyt (som vi i det mindste ikke er vandt til) vi (seks personer) delte én (1) flaske rødvin! ... og det var ikke en Magnum!

Vi har fået lappet de værste steder, hvor Gisa Tex'en har sluppet og i går fik vi givet overbygningen en gang voks. Det var faktisk tiltrængt, men tidligere har det været for varmt til den slags arbejde. Lige nu er vejret perfekt, midt på dagen når det op på 25-27 grader.

Da dækket var blevet vokset i går gik vi med Rose Marie og Eric op i byen for at få en is, det skal man jo have i Italien. Her var det et selvbetjenings-sted, hvor man betjente sig selv og isen blev vejet, og så betalte man. Dér blev vi husket på at der i weekenden er is-festival i byen. Det skal prøves!

Vi får lige en is: Eric, Rose Marie og Rosemarie

Torsdag den 28. september

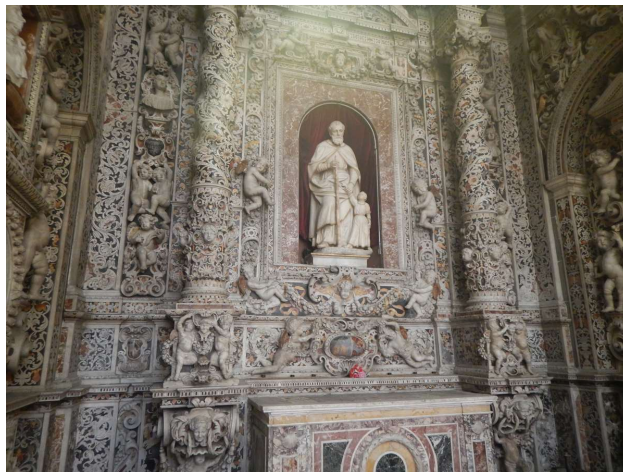
Egentlig var det bare meningen at vi skulle op til TIM forretningen og have opdateret vores internetkonto (vi har ind til videre bevaret en lokal dataforbindelse for at sikre datasikkerheden og her i Italien får vi 30GB for €10 så der kan også streames TV). Da det var gjort fandt vi ud af at vi nok måtte se nærmere på det Palads som Normannerne byggede her i 1100 tallet og som angiveligt skulle være en af de største seværdigheder her i byen.

Catedralen i Palermo

Det blev til lidt af en spadseretur, men det var det hele værd. Det er et enormt anlæg, men det mest imponerende er uden tvivl kirken, som er en del af det oprindelige anlæg. Utrolige mosaikker, utrolige mønstre bygget på "grænsen" mellem der arabiske og den kristne indflydelse, utrolige farver og mønstre. På vej tilbage ville vi forbi Jesuskirken, som skulle være en fin barokkirke. Vi fik dog gået en omvej, for undervejs

kom vi gennem gademarkedet i Ballaro, som var ret fascinerende og bestemt en omvej værd. I Jesuskirken skulle man betale for at komme helt ind i kirken. Vi kunne godt klare os med at se fra indgangspartiet, og ja: det er en imponerende barokkirke; det første der falder en ind er flødeskum... lyseblåt flødeskum.

Jesuskirken, en Barokkirke, så det vil noget

Lørdag den 30. september

Den franske motorbåd kom på land her og de to franskmænd tog hjem. De bor i Aranchon og vi er altid velkomne til at besøge dem der. De aner ikke at vi kunne finde på det! Dagen inden Rose Marie og Eric skulle videre tog vi dem med til frokost på det spisested vi faldt pladask for sidste søndag Zia Pina. De blev lige så begejstrede som vi var blevet. Næste morgen tog vi så en tårevædet afsked med dem og de sejlede videre østpå.

I dag var vi så til isfestival. Der er hundredvis af små isboder der hver udleverer en type is. Man køber så billet til et vist antal prøvesmagninger og så går man i gang. Fik smagt fire forskellige is, og den mest spændende var nok den med chokolade og anis. Fire smagsprøver var nok til os, men byen var tæt fyldt med mennesker.

Søndag den 1. oktober

I denne week-end er der også "Chopin maraton" i operaen. Den startede med en koncert i går aften og fortsatte derefter med musik i foyeren frem til koncerten i aften (24 timer i træk), som er afslutningen på maratonen. Koncerten startede klokken halv ni og vi havde spist frokost hos Zia Pina, så vi gik i god tid og fik hørt lidt

Teatro Massimo, Palermos opera

musik i foyeren før vi gik op i vores boks for at høre koncerten (Chopin 2 klaverkoncert og Schumann 3 symfoni (Rheinische Sinfonie)). Der er en fantastisk akustik, men alle de små bokse må da også sluge en masse lyd. Der er sideplads i rækker på gulvet, resten af pladserne er i bokse i op til seks etager. Imponerende! Fin oplevelse. Så at der er en Bach-koncert Goldbergvariationerne, på tirsdag; det har jeg meget lyst til at høre!

Mandag den 2. oktober

De havde lovet regnvejri i eftermiddag, så jeg gik i gang med at polere rustfrit på forpulpitten fra morgenstunden, så jeg kunne gå på kontoret når regnen kom. Sten er stille og roligt begyndt at slibe træværket, hvor lakken er slidt igennem. Det er jo en båd med tretten år på bagen, så nu må vi se at gøre noget ved nogle af de større vedligeholdelsesprojekter, som det har været lidt svære at få hul på. Regnen kom tidligere end ventet, men vi var blevet færdige med vores projekter og så var der dømt indendørs hygge.

Søndag den 8. oktober

Så er vi faldet ind i en rutine her i byen, hvor vi kombinerer vedligehold af båden med turiststud-flugter i Palermo. Kom til klaverkoncerten i operahuset i tirsdags, spiste en pizza på vej hjem. I torsdags var vi på det lokale arkæologiske museum. Her har de samlet en del væltede sten og potteskår fra ruinerne her på øen. Der er også samlinger fra private, der er doneret til museet, så lige pludselig ser man en lille-bitte del fra Parthenonfrisen, der rettelig burde have været i Athen; men på den anden

side er resten af frisen jo heller ikke der, men fordelt på mange europæiske museer. Langt den største samling på British Museum, hvor Lord Elgin i 1800-1801 (ganske vist med tilladelse fra den tyrkiske sultan) erhvervede det. Noget der allerede kritiseret i samtiden (også af lord Byron, ham fra Messolonghi), og det er stadig kontroversielt. Museet holdt til i en meget flot bygning og det var meget klart at, museet var ved at blive shinet op, formodentlig til næste år, hvor Palermo bliver europæisk kulturby. Dæks- og lakreparationerne fortsætter stille og roligt, søgelænderet er blevet poleret og ruffet er blevet poleret to gange, så noget er der sket i den forløbne uge. Der er kommet en hollandsk båd ind, s/y Olim med Nick og Lily ombord. De skal også være her i vinter, så vi bliver ikke helt alene. I dag var vi oppe hos Zia Pina med dem og fik den sædvanlige dejlige frokost. Der var stuvende fuldt; de havde åbnet et nabolokale, så der var dobbelt så mange gæster som en sædvanlig søndag.

Friske grøntsager

Lørdag den 14. oktober 2017

Det går stille og roligt videre med vores vedligeholdelsesprojekter. Cockpittet er blevet poleret første gang. Den lak Sten var begyndt med, var meget langsomt tørrende, og efter en telefonkonsultation med vores ven Uffe Skadegård, købte vi noget andet lak, som er noget lettere at arbejde med og som tørrer meget hurtigere. Det er helt klart et vedligeholdelsesprojekt, og lakken skal en dag når båden er tom, have en reel overhaling. Det er svært at få gjort

det hele når vi lever om bord. Dæksprojektet fortsætter efter planen, i små slag, men det går fremad. Dejligt at man har tid til det.

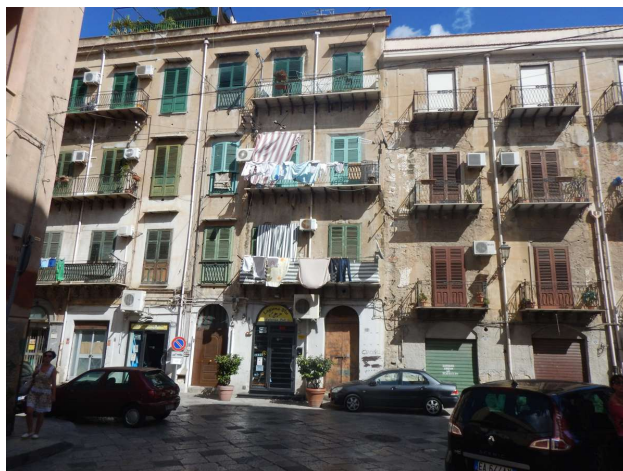
I onsdags havde Knut og Ane meldt deres ankomst. Knut kender vi ad flere veje. Dels har han gået i klasse med Stens bror Mads og dels har jeg haft ham i gymnastik på Holte Gymnasium og dels har han læst geografi; - ja og så var det faktisk ham, der først som redaktør af Bådnyt, opfordrede Sten til at prøve at skrive populære artikler. Senere skaffede han Sten en kontakt til Bådmagasinet, som nu har trykt flere artikler som Sten har skrevet (og er er i øvrigt en på vej). Knut og Ane var meget dygtige turister! Vi trak dem rundt! De fik virkelig essensen af det, vi er blevet vilde med her i Palermo:

Katedralen, markederne, barokkirken og operaen (dog uden forestilling). De mange gader der er specialiserede i enkelte håndværk, fik de også set: hatte- læder-, sølv- og sågar en cykelsmedegade er der. Så er der sikkert nogle, vi vil opdage senere. Det var en meget hyggelig dag, det viste sig at Ane også havde gået på Holte Gymnasium, så vi havde en masse fælles bekendte.

I går havde vi sat os for at vi skulle se grotten, hvor Capuchinermunkene blev gravsat. Det er en fin spadseretur (ca. tre km derop), men vi gik ad de små snoede gader for at se noget nyt og pludselig fandt vi os selv i en blindgyde! Så fik vi øje på et restaurant-køkken: Zia Pina (fra bagsiden)! De hilste hjerteligt på os og så blev vi lodset gennem køkken og restaurant og var så ikke faret vild mere!

Capuchinermunke-grotten, er en meget speciel oplevelse! Oprindeligt blev munkene bare stillet derned i kalkgrotten og der bevaredes de fint,- så blev der efter et år hældt eddike over dem (det har sikkert også hjulpet på lugten) og man opdagede at der foregik en slags naturlig mumificering. Efterhånden blev det så mondænt for det bedre borgerskab at blive gravsat her. De bestemte så hvilket out-fit de skulle begraves i. Senere begyndte man med egentlig balsamering af de afdøde, og for en donation til kirken, kunne man blive passet og få skiftet tøj! Når donationerne så tyndede ud, blev den afdøde flyttet op på en hylde, så der blev mere plads i forreste række..... meget mærkeligt fænomen og en speciel oplevelse!

Gik tilbage over Ballaro markedet og fik os lidt mad der, inden vi fortsatte hjem til båden, en dejlig lang spadseretur. Palermo er en fin by at gå rundt i, jeg tror ikke vi får brugt vores cykler så meget her!

Palermo er fyldt af kontraster

Onsdag den 18. oktober

I mandags havde i en aftale på det danske konsulat. Der er kommunevalg i november, og der er vi ikke hjemme, og vi vil gerne have ordnet inden vi tager til USA i slutningen af denne måned. Der er godt fem kilometer ud til konsulatet, så vi havde besluttet os til at cykle. Det gik fint selv om trafikken i Palermo ikke rigtig egner sig til at cykle i. Konsulen, Hanne Carstensen Castellucci, er en meget sød dame (og smilede venligt, da vi indledte med at sige at vi hverken havde mistet vores pas eller skulle sendes hjem på konsulatets regning). Det tog sin tid at få afgivet vores stemme, ikke fordi valghandlingen var besværlig, men vi skulle jo pumpe hende for oplysninger om øen. Hun har boet her i en menneskealder og kender det hele inde- og udefra. Da vi kom tilbage pakkede vi cyklerne væk. Tror ikke vi får brugt dem mere, mens vi er her i byen. Det blev en lang tur vi kom ud på i går tirsdag. Egentlig skulle vi bare have været til Hennes & Mouritz for at købe noget undertøj til Sten, men vi kom forbi Turistkontoret på Teatro Massimo, der fik vi så at vide, hvor der er dukketeater hver eftermiddag klokke halv fem; det tjekkede vi så lige ud, og gik tilbage via gademarkedet i Ballero. På denne tur kom vi igennem en håndværkergade, vi ikke har set før, nemlig gaden hvor der bliver solgt lamper,

pudsigt med den specialisering indkøbsgaderne der er her i Palermo. Frokosten indtog vi i Ballero. Var godt brugte, da vi kom tilbage til Troldand.

Da vi "fik" vores nye storsejl var den ene sejl-pind blevet for kort (faktisk var den for lang men blev af korekturlæseren kortet af... og altså for meget), så vi måtte have en ny. Den kom i går, så det var i dag den skulle passes til. Da det var gjort, var det så tiden at tage storsejlet af og pakke det væk for vinteren. Det blev gjort uden at vi kom op og skændes; så alt i alt en rolig formiddag, hvor jeg i øvrigt fik vasket. Sten var også rigtig flittig; han fik en sat en kontakt op til vores nye trådløse VHF 'handset', så den ikke trækker strøm kontinuert når den ikke bruges i længere tid. Sten havde stadig energi, så vi fik også justeret vores "strøm-ind-ud-måler" (Voltmeter-Ampere-timetæller). Vi har længe kunne konstatere et betydeligt dræn fra fra batterierne... også når hovedafbryderen var slukket. Det undrede os meget; men så gik det op for Sten, at siden det totale strømnedbrud, da vi kom til Vibo Valencia, har vi ikke justeret måleren! Det fik vi så også gjort i går, så nu ser den elektriske verden helt normal ud igen, og vi håber vi har haft det sidste el-nedbrud.

Typiske dukker i de Sicilianske dukketeatre

Torsdag den 26. oktober

Nyder stadigvæk at være her i Palermo, selv om vi har haft et par dage med overskyet og regn indimellem. Det har dog været muligt at finde huller i regnen, så vi har kunne gå nogle ture uden at blive gennemblødte. Har nu pakket og er klar til at tage to uger til USA, hvor vi skal

besøge Stens grandfætter Ricardo og hans kone Virginia, som vi sidst så, da vi var i New Zealand. De har nu slået sig med i Salem ved Boston. På vejen tilbage tager vi et par dage i New York, hvor jeg aldrig har været. indrømmer gerne at jeg har lidt rejsefeber.

Onsdag den 15. november

Det var en dejlig tur til Boston og New York, som jeg har skrevet en særlig dagbog til. Mens vi var af sted nåede jeg kun at skrive stikord. Siden vi kom tilbage til Palermo søndag aften har jeg skrevet mine noter ud. Er ikke færdig endnu, men Sten har heller ikke fået gjort billederne klar, så det bliver klaret i løbet af de næste par dage. Det har været lunt her de sidste par dage, men vi havde en del regn mandag. Heldigvis havde vi set vejrudsigten, så vi satte presentationen over cockpittet allerede mandag aften. Døjer lidt med jet-lag'et, men får det bedre dag for dag. Havde arrangeret det sådan, at vi lejede en bil i lufthavnen i Palermo, da vi landede fra New York; vi har fået 15 dage for € 50 (plus benzin selvfølgelig). Det er så frem til vi skal tilbage til Danmark. Og så må jeg lige nævne at det kostede os € 45 at køre til lufthavnen i taxa!

Gensyn med Buller, Kirsten og Selinunte

Mandag den 20. november

I fredags fyrede vi så op under vores lille bil, og kørte i lufthavnen for at hente Buller og Kirsten, der skal være i Palermo en forlænget weekend. Da vi havde sat dem af på deres hotel, satte vi bilen tilbage ved havnen og gik op for at vise dem lidt rundt og få lidt at spise hos Zia Pina. Dagen efter på min fødselsdag, kom de ned i havnen til en kop morgenkaffe. I fødselsdags-gave fik det 'yndigste' forklæde med mit navn broderet på! Henrivende! Det forventes vist at

jeg har på i aften, hvor jeg 'skal lave mad' (hos La Tavernacia). Gik en tur rundt i byen og sidst på eftermiddagen gik vi tilbage på Troldand, fik os en lur og vaskede os til udringet, inden vi skulle på Tavernachia og spise. Der var rigtig mange mennesker i byen i aften, og vi fik et meget lille bord, hvor der ikke var plads til fadene, men det gik. I går kørte vi en tur til Selinunte; Jeg var kortfører og endnu en gang havde jeg og Google nogle kommunikationsproblemer, så der var en bro vi kom over mere end en gang! Selinunte (som vi tidligere har besøgt i 2014 på vejen ud) er et flot sted, utroligt at tænke på, at her har boet 80.000 mennesker tusind år før Kristus. På vejen tilbage kørte vi til saltområderne syd for Trapani, her fik vi en god frokost i dejlige omgivelser på saltmuseet. Derfra hjem, Buller og Kirsten passede sig selv om aftenen og det gjorde vi også på båden. Det skal der også være plads til.

Lørdag den 25. november

Tirsdag morgen – meget tidlig morgen! kørte vi så Buller og Kirsten til lufthavnen, nu var deres storbyferie slut. Det har været hyggeligt at have dem i nærheden.

God frokost i dejlige omgivelser på saltmuseet syd for Trapani

Nu var det så ved at være alvor, det med at pakke båden sammen. Heldigvis har vi god tid og der var nu ikke så meget der manglede at blive ordnet inden vi skulle på land. Der var så god tid, at da vi forleden dag havde smagt en dejlig rødvin fra Principe di Corleone, besluttede

os til at køre derned (bilen stod der jo alligevel). Det gjorde vi så torsdag. Denne gang havde Google og jeg ikke rigtig kommunikationsproblemer og vi kom fint frem til bodegaen. En fin tur, hvor vi kom væk fra hovedvejene, og derud, hvor Google ikke havde tjek på hvilke veje, der var åbne eller lukkede og hvor der ind imellem var så mange huller, at det havde været bedre med en bil med større hjul. Men det havde vi prøvet, for da vi kørte med Kirsten Danø ved sydkysten. Da vi kom frem, så der meget lukket ud! Lidt nedtur! Vi gik lidt rundt, hen til nabobygningen som var et lille hotel og sagde "buon giorno" til alle vinduer og døre. Sten hørte noget pusle inden for en af dørene, og en herre kom ud og viste os venligt over til bodegaen, som godt nok var åben. De kunne også godt sælge os noget vin, men omvisning skulle vi have bestilt i forvejen – snak – snak – mere snak og pludselig dukkede en ung mand op der gerne ville give os en lille rundtur. Fik set bodegaen, købt noget vin og satte så kursen hjemover til Palermo. Om aftenen fik vi pillet cockpittet af, så vi var helt klar, da vi skulle op fredag morgen.

Optagningen i går gik fint, helt uden problemer. Vi skulle dog løsne det ene hækstag og tage bomdirken af, så de kunne få kranens ramme ind over båden. Der var nok fire mand til jobbet og det tog hele formiddagen, men så er vi også klodset godt op (og prisen på €1000 er måske alligevel rimelig). Var færdige i så god tid, at vi kunne nå op til Zia Pina og få en ordentlig frokost. Vi skulle have noget at stå i mod med, om aften, hvor vi skulle i operaen og se Rossinis 'En Italienerinde i Algier'. Det var festligt, folkeligt og fornøjeligt og en fin måde at afslutte vores efterårsophold her i Palermo.

Vi rejser hjem på mandag via Bruxelles, hvor vi skal være tre dage og besøge Stens tidligere sekretær fra tiden i EU-kommissionen (tilbage i 1991), Betty og hendes mand Didier. Det bliver hyggeligt.

Lige da vi kom fra USA havde vi nogle dage med dårligt vejr, som der desværre også var lidt af mens Buller og Kirsten var her. Nu er det dejligt vejr, så det bliver lidt ærgerligt at skulle nordpå, men vi har nu nogle dejlige oplevelser her i Palermo at se tilbage på. Men vi kommer frygteligt tilbage sidst i marts 2018.

Mandag den 27. november

Vi fik os en ordentlig frokost inden vi satte os i bilen for at køre ud at aflevere den hos 'Green Motion' i nærheden af lufthavnen, (herfra har de så en shuttle-service. Da vi havde afleveret bilen og de kiggede for at kontrollere for skader, fandt de tre små (nærmest usynlige) skrammer, som de påstod ikke var der da vi lejede bilen. Jeg gik helt i sort! Sten prøvede at tage det roligt, men ville ikke acceptere at skulle betale € 300 til at 'udbedre' en skade, der ikke var en skade og slet ikke påført af os.

Så truede de med at ringe til politiet (hvilket vi

synes var en god ide), så ville de alligevel ikke ringe til politiet, det kunne vi selv gøre, så ville de ikke køre os til lufthavnen, og heller ikke ringe efter en taxi. Jeg var helt utrolig vred!

Egentlig synes jeg at det mindede om pengeafpresning. Selvfølgelig har vi en forsikring, der (vist nok) dækker noget af dette, men alligevel. Sten holdt stilen og betalte, men han skumlede! Nå da vi kom i lufthavnen fik vi lagt nogle bistre kommentarer op på TrustPilot. En sur oplevelse her på falderebet.

Fra dukketeatermuseet i Palermo (figurerne er en halv meter høje)

